

Ünseyet 9

İLMİ, KÜLTÜREL, FİKRİ AYLIK DERGİ

ISSN: 3023-7688

ARALIK 2024

Onlar ki, iyice pekiştirdikten sonra da Allah'a verdikleri sözden dönerler, Allah'ın birleştirilmesini emrettiğini ayırırlar, yeryüzünde fesat çıkarırlar; işte sonunda zararlı çıkacak olanlar da yalnız bunlardır. (Bakara: 27)

Hâkimiyeti ele aldığıında ise ülkede/dünyada bozgunculuk çıkarıp ürünleri ve nesilleri yok etmeye çalışır. Allah bozgunculuğu sevmez. (Bakara: 205)

DOSYA:

KÜRESEL CİNNET

□ ABDULVAHİD SİPAHİOĞLU □ CELALEDDİN SİPAHİOĞLU
□ FURKAN DELİ □ HASAN EKİNCİ □ İBRAHİM ŞAHİN □ İRFAN SETENCİ
□ MUSTAFA DOĞU □ NEZİR ERGENÇ □ VEDAT ÖNAL □ YILMAZ ALTUNÖZ

ünsiyet

İlmi, Kültürel, Fikri
Aylık Dergi

Yıl:1 Sayı: 9 ARALIK 2024

ISSN:
3023-7688

İmtiyaz Sahibi

Kayseri Bilgi Kültür Derneği Adına
İbrahim ŞAHİN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mustafa DOĞU

Genel Yayın Yönetmeni

Celalettin SİPAHİOĞLU

Yayın Kurulu

Mustafa DOĞU

Şükrü KARAOSMANOĞLU

Celalettin SİPAHİOĞLU

İbrahim ŞAHİN

Suat KAHRİMAN

Furkan DELİ

Hukuk Danışmanı

Av. Ömer İkbâl Ayar

Grafik Tasarım

Mustafa İBAKORKMAZ

Basım

Şafak Tasarım Matbaacılık

Tel: 0 506 918 34 41

Yönetim Yeri

Cumhuriyet Mahallesi. Park Bulvarı
Gökdelen İş Mrkz. Dış Kapı No: 19 İç

Kapı No: 401

Melik Gazi / Kayseri,

İletişim

E-Mail: bilgi@unsiyet.com.tr

Telefon: 0 506 918 34 41

Yayın Türü

Yaygın süreli yayın

Her hakkı mahfuzdur. Yayımlanan yazılarda ileri sürülen görüşler yazarlarıdır. Yazıların hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. Dergide yayınlanan yazı ve resimler eğitim amaçlı yayınlanmıştır.

Ücretsizdir. Para ile satılmaz.

İÇİNDEKİLER

Küresel Cinnetin Oyun Alanı: İnsanat Bahçesi	
HASAN EKİNCİ	4
Yeryüzünü bozguna uğratmak	
CELALEDDİN SİPAHİOĞLU	6
Fıtrattan Kopuş	
MUSTAFA DOĞU	8
Üstatların Dilinden	
NEZİR ERGEENÇ	10
Herşeyi Bilen Adam	
FURKAN DELİ	12
Yeni Bir İslami Söylem için Dağarcık: Radikalik	
ABDULVAHİD SİPAHİOĞLU	13
Büyük Düşünüyorum!	
İRFAN SETENCİ	15
YAREN MEKTUPLARI	
İBRAHİM ŞAHİN	16
"Aydınlanma"dan "Yapay Zeka"ya "Küresel Cinnet" Çağı	
VEDAT ÖNAL	19
Kerbela Sosyolojisi	
YILMAZ ALTUNÖZ	22
Sızlanır - I	
İBRAHİM ŞAHİN	24

ARMAGEDON

Dünyayı sanayi devrimiyle beraber, hoyratça kullanmak suretiyle, yaşanılmaz hale getiren küreselcilerin kendi adlarına can simidi kabilinden sarıldıkları kavram, kıyamet öncesi gerçekleşecek büyük savaş.

Tarih içinde var olan tuğyan ehlinin genel anlamda çözüm şeklim, yıkma, yakma, yok etme.

Son zamanda yapılan ve sonuçta, küreselcilerin her vesileyle para kazanmaya odaklandıkları gibi yeni kazanç kapıları. Bir taraftan dünyayı vahşice katletmeye devam ederken, diğer taraftan kuşa bak misali mars hikayeleriyle uyutulmaya çalışıldığımız zamanları yaşıyoruz.

İnsan zaman, zaman gurur ve kibirle, alemleri yaratan Rabbe karşı büyülenme cesaretini gösterebilmiştir. Bugün, “Tanrıyı kıyamete zorlama”, “Tanrının işini kolaylaştırdık” gibi yaratılmış bir varlığın yaratıcıya karşı asla kullanmaması gereken absürt ifadeler kullanılabilmektedir. İşin enteresan tarafı batı dünyası Müslümanlar gibi kendi dini literatürüne karşı duyarsız değildir. Birçok batılı kendi dini kaynaklarını mutlaka okumuştur. Orada okudukları kaynaklarda var olan, geçmiş helak olmuş toplumların hikayelerini bilmelerine rağmen el’an batılılar aynı akıbete uğrayacak azgınlıkları işlemekten geri durmamaktadırlar.

Gençlik yıllarımda, Muhammed Kutub’un “Yirminci Asrın Cahiliyesi” kitabını okuduğumda bugünün cahiliyesinin elçi ve vahy gönderilen Mekke cahiliyesinden ileri gitmiş olduğunu görmüştüm. Bugünlere geldiğimizde cahiliyenin çılgınlık boyutuna eriştiğini insanların maymunlaşma evresine girdiğini görüyoruz.

Rabbül aleminin A’raf Suresinde 166. Ayette, Yahudilerin kendilerini aşağılamaları sonucu olarak, “Onlar yasak edilen şeylerden vaz geçmeyip haddi aştıkları zaman kendilerine “aşağılık maymunlar olun” dedik, buyurduğuna şahitlik ediyoruz. Burada haddi aşmak, Allah’ın insan için belirlediği haysiyetli hayatın ve toplumsal manada bütün bir toplumun ifsada sürüklenmesi anlamındadır. Ayette geçen “maymunlaşma” insanın ruhsal genetiğinde var olan ve hayat süren varlıklar içinde yaratıldığı fitrattan daha aşağılık bir hayata talip olması sonucu maymun tabiatına bürünmesi anlamındadır. Çünkü hayvanların fitratları dışına çıkmadıklarını hayatı gözlemleyen insanlar açık bir şekilde görürler. Fitratları dışına çıkan hayvanların-

da kendilerine verilmiş toplumsal yapıları içinde var olan kurallar çerçevesinde yok edildikleri belgesellerde seyredilen gerçekliklerdendir. Mesela kendi sınırları içinde ve sınırların egemen gücü olan reis hayvana boyun eğenler, sınırlar içinde, sınırın reisi tarafından korunaklı bir hayat yaşarlar, ama ne zaman sınırlarından başka bir alanda yaşamaya karar verdi ya da kendi riyaseti altında yaşadığı hayvanın egemenliğini kabul etmedi o zaman var olan reisten ve riyasetten güçlü bir tavır ortaya koymalıdır yoksa sistem içinde yok olur. Reisler onu yok ederler.

İşte bu insanın imtihan edildiği sisteme insan tarafından baş kaldırı gerçekleştirilecek olursa Allah tarafından cezalandırılma söz konusu olur. Çünkü gerçekte yeryüzü sisteminin sahibi Allah’tır.

Allah’ın insanların geleceğine dair planları onlara nasıl davranması açısından önemlidir. Burada sisteme baş kaldırı niteliği tamamen egemenliğe karşı değil de kısmen sınırları çiğneme şeklinde olunca gelecekte bu insanlar üzerinden daha büyük amaçların gerçekleşmesi hedefi doğrultusunda kişilerin tövbeye yönelmeleri, affedilmeleri için bir sebeptir. Affedilirler ve insanlar, geleceğin inşası konusunda ilahi iradenin tahakkukuna vesile olurlar.

İnsan da kendisine verilmiş hayvani özellikleri diyeceğimiz yamsamsal fitratlarını icra ettiklerinde de hayat sürmeleri mümkün olan varlıklardandır. Asıl varlık sebebi sadece hayvani özellikleri itibarıyla hayatı sürdürmesi olmamasına rağmen burada Allah’ın yamsamsal bir tolerans içinde olmasına izin verdiğini görmekteyiz. Fakat yaratılmışlığın bir başka gerçeği de, insanın dışında var olan şeytani faktörlerin insanın her halinde onu saptırma ya hazır halde beklemesi, kendini kulluk anlamında ileri taşımamış, geliştirmemiş insanın hayvandan daha aşağı bir hayata kısıktırılmasıdır. Bütün bir insanlığı derinden etkileyen dünya savaşları, varlık hakikati unutturulan insanın, maymunlaşma sürecine girmesinden kaynaklı, süreci hızlandırarak hayvandan daha aşağı bir hayata girmesidir.

Bugün insanın Allah’ın uluhiyetine soyunmasının altında yatan gerçeklik insanın içindeki fücuru kendi çabalarıyla kısıktırmasından başka bir şey değildir.

İnsanlık birinci dünya savaşına

kadar firavun gibi nemrut gibi bölgesel, azgınlara sadece kendi bölgelerinde gerçekleştirdikleri fücra şahitlik etmesine rağmen, istisnai olarak daha geniş bir yıkıma sebep olan Cengizhan gibi gaddarlara da şahit olmuşlardır. Cengizhan’ın gerçekleştirdiği yıkımda bile bütün bir insanlığın etkilendiğini söylemek mümkün değildir.

Cengizhan’ın yıkımını Allah’ın orta Asya’dan Anadolu’ya kadar Müslümanları Cengizhan eliyle kırbaçlaması şeklinde okuyabiliriz. Hatta bir devrin sona erdirilmesi ve Müslüman Türk zamanının başlaması olarak da okuyabiliriz.

Bugün insanlığın yaşadığı küresel şiddetin, kitle iletişim araçları denilen dünya çapındaki internet ve kablolu iletişim vasıtalarıyla bütün bir insanlığa yayıldığını görmektediriz. Bu araçlarla gerçekleştirilen zihinsel ifsadin fiziksel ifsada ve felakete sürüklenmesine ramak kaldı.

Çünkü zulmetmeyen stabil küfür eyleminden, zulmederek hayvandan daha aşağı bir hayat tercihi ortaya konmaya başladı. Bu durum insana küresel cinneti ve küresel felaketi yaşatma sonucunu doğuracaktır. İnsanlık, bireysel haddi aşmışlığı toplumsal haddi aşma boyutuna taşıyanlara karşı yeterince mücadele etmemektedir.

Tarih okumalarımız bize firavun ve nemrut örneğinde gerçekleşen tanrılık iddialarının, kendi tanrılıklarına inandıkları insanlarla beraber helak edilmelerine sebep olduğunu, bu iddiaların peşinde olmayan başka insanlarda derin etkiler bırakmadığını göstermektedir.

Çağdaş muasır medeniyet diye allanıp pullanan modern cahiliye, insanlığın faydasına da kullanılması mümkün olacakken daha yaygın ifsat mekanizmalarına dönüştürülen kitle iletişim araçlarına sahip olduğu için bütün bir insanlığı zehirlemektedir. Bunun sonucu olarak da bütün insanlık bu sürece karşı sergilediği tutuma göre meydana gelecek küresel felaketten etkilenecektir.

Bizim bu küresel felaketi durdurmaya ne kadar gücümüz yeter sorusuna olumlu cevap vermemiz mümkün görünmemekle beraber, vazife şuuru ve anın vacibi kavramları kadar sorumluluğumuz olduğunu bilmemiz yeterli görünmektedir. Şayet sorumluluğumuzdan ziyade faaliyet ortaya koyacak olursak bu da bizim lehimize şahitlik edecek bir vesile olur diye umuyorum.

Editör

Küresel Cinnetin Oyun Alanı:

İnsanat Bahçesi

Anlam arayışı, insanı hayvandan üstün kılan noktadır. İnsanın varlığının anlamı ve değeri nedir sorusuna vereceğimiz cevaba göre hayata bakışımız şekillenecektir.

İnsan düşünen bir canlıdır. Düşünürken sorular uçuşur zihninde. Hele bu sorular insanın varlığı ve varlık amacına dair olduğunda daha da önemli bir hale gelir.

İnsan bu dünyada varlığını anlamlandıramadığı süre içinde kendisi ve çevresi ile sağlıklı bir ilişki kuramaz. Kendi içimizde varlığımıza dair soruları cevaplayamadığımız sürece huzursuz oluruz ve iç barışımızı sağlayamayız.

Ne zaman ki varlığımıza bir anlam veririz veya bu anlamı keşfederiz, işte o zaman çevremizle de sağlıklı bir iletişim kurarız. Ben kimim, nereden geldim, nereye gidiyorum? Hayatımın amacı ne gibi sorular öyle ya da böyle her insanın zihnini meşgul etmiş sorulardır. Bu tip sorular aynı zamanda insanı hayvanlardan ayırt eden *anlam arayışıdır*.

Hiç bir hayvan hayatın anlamı üzerine sorular soramaz ve bu sorulara anlam arayışına girerek yaşamını devam ettirmez. Hayvanlar doğuştan *bilfiil* - yaşamını devam ettirebilmesi için gerekli olan beceri ve davranışları öğrenmiş- olarak dünyaya gelir ve buna göre içgüdü ve yetileriyle hayatını idame ettirir. Yani hayvan hayat tarzını hazır bulur ve bu hayat tarzına göre fiziki olarak donanımlıdır. Yeni doğan bir hayvan çok kısa bir sürede yetişkinlere benzer bir hayata adapte olur.

İnsan ise; doğduğunda

bilfiil olmaktan ziyade *bilkuvve* -kendisinde var olan yetenekleri ortaya çıkarmak ve kullanma potansiyeli- ile dünyaya gelir. Yani insan yücelme ve aşağılık olma kapasitelerine sahiptir. “Sonra da ona iyilik ve kötülük kabiliyeti verene and olsun ki: Kendini artıran saadete ermiştir.” (Şems 8-9) İnsan doğduktan sonra diğer canlılara göre çok daha uzun bir süre ebeveyninin bakımına ve eğitimine ihtiyaç duyar. İşte insanı insan yapan veya insanlıktan çıkaran bu eğitim sürecidir ki ailenin sağlıklı bir fert ve toplum için anlamı ve önemi büyüktür. Son dönemlerde *aile* yapısına neden bu kadar saldırı olduğu da zihinlerde daha netleşir. (Küresel şiddetin uygulama alanlarından biri olan “cinsiyetsizleştirme” sapkınlığının aile ve toplum yapısında ne türlü sorunlara yol açtığıyla ilgili detaylı bilgi için; Psikiyatrist Dr. Mustafa Merter’in *Hekaton*’la *Son Tango* isimli kitabına müracaat edilebilir.)

İnsan tabiatıyla, insan fitratı arasında *ahenk* vardır. Bu ahenk sağlandığında ancak, insan mutlu olabilir ve tabiatı adalet, nizam ve intizam sağlanır. Böylelikle kalp de huzur bulur. Tarih boyunca bütün peygamberlerin gönderiliş gerekçelerinden biri de bu ahengi sağlamaktır ki, bu amaca ancak nebevi bir eğitimle ulaşılır.

İnsanın belli bir *amaçla* yaratılması ve evrende var olan

her şeyin insanlığın hizmetine *emanet* olarak sunulması; insanın varlığına anlam katar. “O, göklerde ve yerde ne varsa hepsini, kendi katından (bir lütuf olarak) size boyun eğdirmiştir. Şüphesiz ki bunda düşünen bir toplum için dersler vardır. .” (Casiye 13) Aynı zaman da insan, lütufla verilen bu *emanetle* sınanır ve böylelikle *kemâlât* yolunda olgunlaşmanın/ *rüştün* yolu açılır.

Anlam arayışı, insanı hayvandan üstün kılan noktadır. İnsanın varlığının anlamı ve değeri nedir sorusuna vereceğimiz cevaba göre hayata bakışımız şekillenecektir. İnsan başıboş, tesadüfler neticesinde dünyada bulunan bir varlık mıdır? Yoksa varlığının anlamı ve amacı olan, buna göre de donanımlı olan bir varlık mıdır?

Şayet insanın tesadüfler neticesinde ortaya çıktığını ve buna bağlı olarak da dünyadan azami hazzı alarak yaşamasını temel değer veya amaç olarak belirlerseniz, bütün bunlara ulaşmak için her şey mubah olacaktır ki, bu gerektiğinde hedefe ulaşmak için zulmü yapmayı da meşrulaştıracaktır.

İnsanlık tarihi savaşlar, zulümler ve acılarla dolu olduğu gibi barış ve sükûnun hâkim olduğu dönemler de olmuştur. Fakat zulüm hiçbir zaman içinde yaşadığımız dönem kadar sistematik ve geniş çaplı olmamıştır. Son üç

yüzyıldır, insanın maddi duruşunu yüceltip, insani değerleri maddi imkânların emrine veren materyalist ve insani öze ait değerlerden yoksun Batı, sistematik bir şekilde insanın fitratını yok saymış ve dolayısıyla insanın tabiatı ve fitratı arasındaki *ahenk* bozulmuştur.

Cinneti, “insanda dengenin/ ahengin bozulmasıyla sonuçlarını hesap edemeden şiddet kullanma durumu” olarak tanımlarsak, “gözü dönmüş ve ilkesiz bir şekilde sahip olma arzusuyla her şeye saldıran ve bunun için hiçbir sınır tanımayan” dünya çapında yaygın mevcut durum; “Küresel Cinnet Halini” işaret eder. (Halen bütün dünyada, özellikle Gazze ve Lübnan’da çok belirgin bir şekilde görüldüğü gibi cinnetin iki yönü var: Birincisi, cinnet geçirip saldıranlar, ikincisi, razı edilmişler, yani bu zulmü duyarsızca seyredenler.)

Küresel Cinnetin müsebbibi Batı’nın, insanlığa karşı uyguladığı iki büyük şiddet/ yıkım vardır ki bunlar: Tabiata/ Çevreye ve İnsanın Özüne/ Fitratına yönelik yıkımlardır.

Tabiata Yönelik Yıkım:

İnsana *emanet* edilen yeryüzü, sahip olma hırs ve azami hazzı alma arzusuyla tarihte olmadığı kadar talan edilmiş ve yine aynı gerekçeyle geçtiğimiz yüzyılda insanlığın daha önce hiç yaşamadığı iki dünya savaşını insanlığa armağan (!) etmiştir. Birçok canlı türünün yok olması, çevre kirliliğiyle iklim sorunlarının baş göstermesi, genetik mühendisliğinin pervasız uygulamaları, kimyasal ve nükleer silah yarışı daha önceki dönemlerde görülmemiş sorunlardır.

İnsanın Özüne/ Fitratına Yönelik Yıkım: Batı modernliğinin egemen olduğu dünyada, *eşref-i mahlûk olan insanın* fitratı görmezden gelinerek arzuları, güdüleri ve dürtüleri üzerinden yeniden tanımlandı ve böylelikle insan sıradanlaştırıldı. Devamında bu tanımlama bir kimliğe dönüştürüldü (sayısal, ırk, cinsiyet...). Bu kimlik ideolojiye/ dünya görüşüne dönüştürüldü (narsisim, ırkçılık, LGBT, ...). Bu ideolojiler

Gözü dönmüş ve ilkesiz bir şekilde sahip olma arzusuyla her şeye saldıran ve bunun için hiçbir sınır tanımayan dünya çapında yaygın mevcut durum; “Küresel Cinnet Halini” işaret eder.

bilim, hukuk, sanat, medya ve siyaset aracılığıyla küresel bir baskı unsuru olarak kullanıldı. Önce bilim hikmetten arındırılarak kutsallaştırıldı, sonrasında küresel baskıyla bilim yönlendirildi, değerden yoksun bilimle hukuku etkilediler ve böylelikle *sapkınlıklar hak haline geldi*. Din, sanat, medya ve siyaset baskı altına alındı. Bütün bu sapkınlıklar da “özgürlük” adı altında temel insan haklarından sayılarak üzerinde konuşulamaz/ eleştirilemez hale getirildi.

Batının modern zihniyeti, insanı asli değerinden alışıya ederek insanı sadece güdüsel arzuları peşinde koşan ve bu amaçlarına ulaşmak için zekâsını kullanan bir “hayvan/ canlı” derekesine indirmiştir. Kendi oluşturduğu güvensizlik ortamını manipüle eden Batı, *insana güvenli bir yaşam ortamı sunma iddiasıyla insanca yaşamı rehin almıştır*. Geline nokta, güvenlik ve rahat karşılığında özüne ve çevresine yabancılaşan insanların yaşadığı ortama olsa olsa “İnsanat Bahçesi” denir.

Yavru deve annesine sorar: “Anneciğim, bizim sırtımızda niçin kambur var?” Anne: “Yavrucu-

ğum ona hörgüç denir. Biz develer çölde yaşarız. Çölde uzun seyahatlere çıkmadan önce hörgücümüze besin depolarız böylelikle pek çok hayvanın kat edemediği çöl yolculuğunu biz rahatlıkla yapabiliriz”. Bunun üzerine “Anneciğim, bizim kirpiklerimiz neden uzun?” diye yavru deve tekrar sorar.” Bak yavrucuğum, biz develer çölde yaşarız. Çölde kum fırtınası sık olur. Kirpiklerimiz uzun olduğu için havada uçan kumlar gözlerimize girmez ve böylelikle rahat ederiz.” der anne deve. Küçük yavru deve devam eder sorusuna: “Anneciğim bizim ayak tabanlarımız niçin bu kadar geniş?” Anne deve “Bak yavrucuğum, biz develer çölde yaşarız. Çöl tabanı çoğunlukla kumdan oluşur. Ayak tabanımızın geniş olmasından dolayı rahat yol alırız ve kuma batmayız.” diye cevap verir. Bunun üzerine yavru deve, “O zaman biz niçin bu Hayvanat Bahçesinde yaşıyoruz ?!!”

Kendimize soralım: Biz hangi dünyada yaşıyoruz? Her şeyin yerli yerinde olduğu ve varlık amacımıza uygun bir dünyada mı? Yoksa küresel bir cinnetin tedavülde olduğu, kendimize ve çevremize yabancılaştığımız bir İnsanat Bahçesi’nde mi?

Yeryüzünü Bozguna Uğratmak

Bakara 11 - Hem onlara: “Yeryüzünde fesat çıkarmayın.” denildiğinde: “Biz ancak ıslah edicileriz.” derler.

12 - İyi bilin ki, onlar ortalığı bozanların ta kendileridir, fakat anlamazlar.

Bakara 204 - İnsanlardan kimi de vardır ki, dünya hayatı hakkındaki sözleri senin hoşuna gider ve o kalbindekine Allah'ı şahit tutar. Halbuki O, İslâm düşmanlarının en yamanıdır.

205 - İş başına geçti mi yeryüzünde bozgunculuk çıkarmak, ekini ve nesli helak etmek için koşar. Allah ise bozgunculuğu sevmez.

Hayat dediğimiz dünya imtihanının gerçekleştiği şu zeminde insanın karşısına imtihanın tahakkuku için çıkarılmış dünyalık nesnelerden ne kadar istifade edeceğine dair oluşturulmuş, din ve akıl reçetesiyle hareket etmesi akıllıca yöntemin kendisidir. Çünkü insanı yaratan Rabbül alemin dünyaya dair imtihan sistemini kazanmanın, dini kayyım diye nitelediği kendi dini üzerinden gerçekleşeceğini defalarca beyan etmiştir.

Kur'anı Kerim'de insanı kurtarabilecek davranışların anlatımının ardından, “işte dosdoğru din”, insanı ahiret değerleri itibarıyla ayakta tutabilecek din budur buyurulmuştur.

“Öyleyse sen yüzünü Allah'ı birleyen (bir hanif) olarak dine, Allah'ın o fitratına çevir; ki Allah, insanları bunun üzerine yaratmıştır. Allah'ın yaratışı için hiçbir değiştirme yoktur. İşte dimdik ayakta duran din (budur). Ancak insanların çoğu bilmezler.” (Rum 30)

Dünyaya dair davranışların

Şeytan ve avenesi her çağda olduğu gibi bugün de şeytani ideallerin peşinden koşturarak yeryüzünde dini kayyımı yok etmek ve dünyalık hırslarının peşinde vakit geçirenlerin saptırılmasının gerçekleşmesi adına çılgınca mücadele etmektedirler.

ahiretin kazanımları olması dinin gerçeklerindendir. Dünyada davranışların doğru bir şekilde yönlendirilmesi din ile mümkündür. İnsanın kendi aklıyla bireysel ve toplumsal anlamda din olmaksızın hayatın sistemlerini oluşturması mümkün değildir. Din Allah tarafından şekillendirilmiş bir sistem olduğuna göre insan bu anlamda yaratıcıya muhtaçtır. İlk insan Âdem as den beri bu sistemin esasları Allah tarafından belirlenmiştir.

Bakara-38- “Dedik ki: ‘Oradan hepiniz inin. Bundan sonra size benden bir hidayet geldiğinde, kim benim hidayetime uyarsa, onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır’”

Esma'nın öğretildiği insan, karşıdaki azılı düşman şeytanın hamleleri karşısında daha ilk imtihanında kaybetmişti. Öyleyse bundan sonra yaratıcıdan gelecek direktifler doğrultusunda hayatını devam ettirmeliydi.

Fakat bu böyle olmadı, şeytan Allah'ı Teala ile girmiş olduğu bahsin, insan tarafında, *çoğunlukla* kazanamı olmaya devam etti.

Araf 16 - «Öyleyse, dedi, beni azdırmana karşılık, ant içerim ki, ben de onlar(ı saptırmak)

için senin doğru yolunun üstüne oturacağım.»

Şeytan ve avenesi her çağda olduğu gibi bugün de şeytani ideallerin peşinden koşturarak yeryüzünde dini kayyımı yok etmek ve dünyalık hırslarının peşinde vakit geçirenlerin saptırılmasının gerçekleşmesi adına çılgınca mücadele etmektedirler. Hatta insanlığın sonunu getirme adına planlamalar yaparak. Kendilerince uydurdıkları tanrıyı kıyamete zorlama gibi hadsiz ve kendileri adına bahtsız bir cümlelerin ardından bütün bir insanlığı dalaletle sürüklemektedirler.

Yapılan şeyleri birkaç kategoride zikretmek mümkün, öncelikle insanı bozmak gibi bir yola girdiler, yediğinden içtiğinden insanın fitratını dejenere ederek kendi sapkın fikirlerinin insanların bedenlerinde tahakkuk edebileceği fiziksel yoldan ruhi alana etki edebilecek hamleler gerçekleştirdiler. Yenilen içilen şeylerin insan beynine oradan ruhuna etki etmesi adına, gdo ile oynayarak yiyecekleri bozdular.

Dünya üzerinde piyasa, ekonomi gibi kavramların, insanların hayatında en etkin biçimde kullanılabileceği sistemin bütün alt yapısını tesis ettiler. Piyasalar, borsa,

tedarik zinciri, dijital para gibi aklınıza gelecek ne kadar argüman varsa bu düşüncelerin tahakkuku adına planlanmış ve piyasaya sürülmüş kavramlardır. Bütün bir insanlığı bu argümanlarla dize getirmeye çalışmaktadırlar.

Daha sonrası onların hayatlarının kısılgının farkında olmaları sebebiyle olsa gerek bir an önce planlarının gerçekleşmesi için yerel bazda savaşlar çıkararak küresel dedikleri sistemi sağından solundan sıkılamalar yapmak adına insanların öldüğü savaşlar çıkarmaktadırlar.

Bütün bunların bir çılgınlık olduğunu bilerek mi yapıyorlar dersiniz, kendilerini güvende hissettikleri sürece kendileri dışındaki insanlara uygulanan küresel şiddetin niteliği onlar açısından önemli görülmemektedir. Bu anlamda kendilerinin rahatının ve lüksünün tecelli edeceği tek bir düşünce metodu onları yönlendiriyor. Bunun için bugünün dünya nüfusunun erişmiş olduğu sayının onlar açısından çok kabarık bir rakam olarak dillendirilmesi aynı maksada hizmet eden düşüncenin ürünüdür. Onlara göre imkânların kendileri adına daha çok olması için dünya nüfusunun yarısının olmaması gereklidir.

En çok ileri sürdükleri konulara baktığımızda, insan açısından asla güç yetirilemeyecek şekilde yaratıcının alanına müdahale sayılacak konulardır.

Nüfus yoğunluğu meselesi direkt yaratıcının alanı olan bir konudur. Nüfus planlaması Allah'ın alanına müdahaledir. Rızık endişesiyle çocukların öldürülmemesini emreden Allaha, *nüfusun fazla olduğunu beyan etmek başkaldırıdır. İnsanlar için bu alanda öngörülen her türlü yöntem önermesi Allaha kafa tutmaktır.*

Ekonomik dengeleri ellerine almak için her yolun onların kontrolünden geçmesi anlayışı, Allah'ın insanlara iklim üzerinden uyguladığı Sünnetullah alanına başka yollardan müdahale ederek

insanlığı kendilerine muhtaç hale getirme operasyonudur. Asla başarılı olmaları mümkün olmayan bu alanda da yapabilecekleri şey sadece ortalığı karıştırıp, oradan çıkar teminine gitmektir.

Somut örnekler üzerinden gidecek olursak, para piyasaları dedikleri bütün bir insanlığın elindeki paranın kontrolünün gerçekleştirilmesi adına *çalışılmalı* borsalar, abd merkez bankası gibi kurumlar insanlığın felaketi denilebilecek, belki de nükleer savaş çıkarabilecek potansiyelde kurumlardır. Buralarda dönen oyunları para piyasalarında söz sahibi olduğunu söyleyen insanların bile tam olarak kavrayabildiklerini düşünmek mümkün görünmemektedir. Bu kurumların kendi paralarını değiş tokuş aracı yapmaktan uzaklaşan Irak gibi üçüncü dünya *ülkelerine savaşla müdahale edecek kadar ileri gittiklerini gördük ve yaşadık.*

Bölgesel savaş, vesayet savaşları diye insanlığa hafifletici nedenler gibi gösterilmeye çalışılan savaş suçunun insanlığın başına nasıl belalar açtığı ortadadır. Dünyanın bir ucunda oturan şeytanlar, dünyanın herhangi bir yerinde savaş çıkararak, suçu günahı olmayan insanları ölüme sürüklemektedirler. Ukrayna'da ölen insanların, fillerin tepişmesi sayılabilecek bir konuda altta can

verdiklerini hepimiz *çaresiz bir şekilde* seyretmekteyiz. Bu küresel azgınlığın ölen insanların, masumluluğu, sayısı, çocuk kadın yaşlı oluşuyla hiç ilgilenmedikleri, sadece kendi keyfi düzenlerinin icrası tarafına baktıkları bilinmektedir.

Dünya üzerinde oluşturulmuş Yahudi sermayesi destekli azgın Yahudi devletinin; Filistin, Gazze ve Lübnan'da gerçekleştirdiği zulümler, *dünya kamuoyu denilen, Yahudi ajanslarının manipülasyonu ile eğlenen kesime, haklı haksız kavramı ile ilgili yeniden literatür oluşturacak kadar büyük şenatler tv lerde, internette seyirlik bir oyun gibi gösterilmektedir.*

Bu kadar karamsar bir görüntünün oluşmasına sebep olan *küreselciler, kendi hazırladıkları senaryoları sinema sektörü üzerinden insanlığa deklare etmektedir. Onlara göre bütün bir insanlık çökecek, yeniden teknolojiye soyutlanmış şekilde karın tokluğuna razı olmuş insanların yaşadığı, bir hayat hüküm sürülecektir. Fakat klasik bir söylem bile olsa bütün bu olan bitenin Allah'ın hesabı ile alakalı hiçbir görüntü vermediği kesin. İşin Allah tarafında ise olacak şey küfrün yıkımı sonrası Allah'ın egemenliğinin bir kere daha insanlığa gösterilmesi şeklinde olacaktır.*

Fitrattan Kopuş

Yaratılmışların en mükerrem/şerefli, mümeyyiz, ahseni kılınanı hiç şüphesizdir ki insandır. Bundan dolayı olsa gerek ki; meleklerle ve cinlere bu hakikati secde/tasdik etmesi Rabbimiz tarafından emredilmiştir. Bu emre tüm melekler boyun eğerken cinlerden olan İblis ise; “benden üstün ve şerefli kıldığın bu mu” diyerek aşağılamış, emre karşı gelmekle kalmamış ve “müsaade edilenlerden olursa, pek azı hariç insanın zürriyetini hakimiyeti altına alacağını” söylemiştir. Bu pek az olanlar hiç şüphesiz ki yaratılış fitratında ki takvayı tercih edip, yaratılış bilincini en güzel şekliyle idrak ederek Yaratıcısına en güzel kullukları sunanlar olmuş ve olmaya devam edecek olanlardır. Bunlar müstakim bir sırat üzere yürümeyi ve aldaticıların aldatisına boyun eğmemeyi tercih eden “Salih”ler, “Sıddık”lar, “Şahid”lerdir. Diğerleri ise yaratılış fitratından kopuşu gerçekleştirerek fücuru, inkarı, isyanı, nisyani, tuğyanı, istikbârı tercih ederek İblis tarafından hakimiyet altına alınanlardır. Bunlar “Fâsid”ler, “Azgın”lar, “Sapkın”lar, “Tağut”lar, “Müstekbir”ler, “Kafir”ler,

“Zalim”lerdir.

Zübde-i âlem olan insanın en belirgin özelliği iradesi, aklı, tercihte bulunabilme kabiliyeti ve yetisidir. Bu unsurları aktif kılcak ve destek sağlayacak yegane öğretiler ise Rabbimiz tarafından fitrata kodlanan hakikatler, kevnî ve vahyî ayetlerdir. Aklı bu hakikatlerin anlaşılması, ikrarı ve ispatı yönünde kullananlar İblis ve yandaşlarının boyunduruk altına alıp boyun eğdiremeyeceği, köleleştiremeyeceği hür ve yiğit insanlardır. Aklı pozitivist ve rasyonalist bir yaklaşımla vahyin ve tüm hakikatlerin önüne geçirecek kendince özgürleştiğini sanan, aslında her tarafına prangalar vururmuş sefih bir köle pozisyonuna düştüğünün bile farkında olamayan zavallı mahluklardır. Yani ruhunu İblis ve yandaşlarına satanlar. İşte cinlenmiş, sefihleşmiş, esfel-i sâfilîne (aşağıların aşağısına) derekesine yuvarlanmış insan görünümlü cani, barbar, vahşi yaratıklar bunlardır.

Cinlerden olan İblis ve yandaşları yeryüzünde kötülüğün egemen olması için ordular kurmuş ve tarihin her döneminde yeryüzün-

de kausun/karmaşanın egemen olması için her türlü telkin ve fısıltıyı insanoğlunun sadrına/göğsüne, aklına/kalbine, zihnine/ruhuna hep fısıltılar halinde üfleyerek onları fitratlarından ve doğru bir istikamet üzere yürümekten alıkoymaya çalışmışlardır. Dolayısıyla yeryüzünde iki ayakları üzerinde dolaşan, bedeni insan, ruhu şeytanlaşmış varlıklar dünyayı fesad çıkararak cehenneme çevirmek ve kan dökmek üzere programlanarak cephelere, mevzilere konumlandırılmış ve tağutlaştırdıklarının, tanrılaştırdıklarının her daim emrini bekler olmuşlardır.

Son yıllarda medya organlarının haber kuşaklarında savaş, işgal, saldırı, katliam, toplu intiharlar, cinayetler, bulunan cesetler ve parçalanmış sağa/sola serpiştirilmiş uzuvlar gibi cinnet/vahşet çağrıştıracı haberlerin önemli yer işgal ettiğini görmekteyiz. Global/küresel cinnet, tek taraflı acımasız, zalimce son teknolojinin desteğiyle üretilen ağır bombardıman ve saldırılarla katledilen on binlerce masum, savunmasız başta çocuk ve kadınların olduğu katliamlara sahne olurken, bireysel cinnetler ise başta aile faciaları olmak üzere eften püften sebeplerle katledilen insanların görüntülerine tanıklık etmektedir.

İdeolojisinin, inancının esiri olmuş dumura uğramış beyinler, şeytanlaştırıp düşman ilan ettiği insanlara yaşına, cinsiyetine, sağlık durumuna bakmaksızın adeta bir ibadet bilinci/şuuruyla toplu katliamlara/soykırımlara vahşice, barbarca imza atmaktan zerre kadar imtina etmemektedir. Aklını, ruhunu İblis ve yandaş-

Kul olma bilincini yitirmiş, başta dini ve ahlaki değerler olmak üzere tüm bu öğretilerden uzaklaşmış veya anlamsızlaştırılarak ruhundan, özünden koparılmış bir inancın müntesibi kılınmış kişilerin, düştükleri girdapta debelenmekten başka bir şey olmasa gerek.

ların fısıltılarıyla cinlendirmiş sefhler ise birinci dereceden çocuğu, eşi, ebeveyni, kardeşi veya yakın akrabası, arkadaşı, ortağı olduğuna bakmaksızın insanları gözünü kırpmadan katledebilmektedir. Ya da “ceviz kabuğunu” bile dolduramayacak gerekçelerle hiç tanımadığı/bilmediği, sadece o anda karşılaştığı insanlara saldırmakta, hatta öldürebilmektedir. Ya da müntesibi bulunduğu topluluğun, tarikatın, meşrebin sapkın öğreti ve telkinleriyle toplu intihar seanslarının basit bir figürü olabilmektedir.

Bilinç örtünmesi, delilik, çılgınlık, aklını kaçırmak, zıvanadan çıkmak, cin tutmak gibi izahlarla tanımlanmaya çalışılan modern deyimini ile cinnet getirmek (veya geçirmek) insanı insan yapan tüm hasletlerden sıyrılıp çıkmak anlamına gelmektedir. Medya organlarında “küresel/kolektif/global/toplu/organize” gibi topluca gerçekleştirilen eylemler için bu kavramlar ön ek olarak kullanılırken, ferden ferda gerçekleşenlere ise “bireysel” ön eki kullanılarak tanımlamalar yapılmaya çalışılmakta olduğu gözlemlenmektedir. Aslında önemli olan noktanın; “Cinnet” kavramının hangi ön ekle olursa olsun çok sık kullanılıyor olmasıdır. Bu kavram sunulan haberin dehşetini, fecaatini anlatması ve toplumun tüm kesimlerinde bir iz bırakması için kullanılması gerekirken, çok sık kullanıldığından dolayı anlamsızlaşmakta ve sıradanlaşıp herkes tarafından kanıksanır bir hale getirtirilerek yaşanan olaylar sıradan “vaka-i adiye” bir pozisyona düşürülmektedir.

Bu tür olayların yaşanmasının arka planında yatan temel saikin ne olduğunu insanoğlunun bes-

lendiği kaynaklar ve oluşturduğu çevre belirlemektedir. Kul olma bilincini yitirmiş, başta dini ve ahlaki değerler olmak üzere tüm bu öğretilerden uzaklaşmış veya anlamsızlaştırılarak ruhundan, özünden koparılmış bir inancın müntesibi kılınmış kişilerin, düştükleri girdapta debelenmekten başka bir şey olmasa gerek. “Global köy”e dönen koca dünyanın öznel aktörleri müminler olmaktan düştüğü günlerden beri cari ideolojilerin suflörleri insanlara sürekli maddi kalkınmışlık telkinlerinde bulunmakta ve buna göre bir düşünce ve yaşam tarzı belirlemektedir. Bu fısıltılı telkinin kişiler ve toplumlar nezdinde çok daha itibar görür kılınabilmesi için, “özgürlük”, “human rights” (insan hakları), “eşitlik”, “hak/hukuk”, “vatandaşlık” gibi ambians dolu kavramlarla süslemekte ve cazip hale getirmektedirler. Onların, özgürlük ile dinden, kutsaldan, gelenekten, ahlaktan kopuşu, insan hakları derken kulluktan sıyrılıp kendilerine köle olmayı, eşitlik derken cinsiyetsizliği ve cinsel eşitliği, hak/hukuk derken gücünün, iktidar sahiplerinin, aristokratların, burjuvazinin haklarını savunmak olduğunu, vatandaşlık derken de bireyciliği, bencilliği, hazcılığı, kendini beğenmişliği kastettiğini anlamak epeyce vakit aldı. Tüm bunlara da en kısa tanımla halkın kendi kendisini yönetmesi anlamında “demokrasi” diyerek taçlandırıyorlardı. Ekonomi ve siyasette liberalist, ticarete kapitalist, inanç ve düşüncede sekülerist, kadın haklarında feminist, tüm bunların üst başlığında da modernist olmayı adeta bir amentü gibi telkin ediyor ve bunların uygulanmasını gelişmişliğin, kalkınmışlığın en güçlü

göstergeleri olarak sunuyorlardı. Günümüz dünyası bu sunulanların insanı insan olmaktan çıkarıp nasıl bir varlığa dönüştürdüğünün her türlü tezahürlerini çok acı bir şekilde izlemektedir.

Dünya; hiç şüphesizdir ki “iyiler” ile “kötüler” in mücadelesine sahne olan ve her anı imtihanlarla dolu bir yaşam alanıdır. Sahnenin hakimi iyiler olduğunda dünyada adalet, ahlak, erdem, fazilet, hak/hukuk baskın olur ve insanlar her anlamda güven içerisinde bir hayat sürerler. Sahnenin hakimiyetini kötüler ele geçirdiğinde ise zulüm, ahlaksızlık, rezilet, zillet ve hukuksuzluk egemen olur ve insanlar güven duygusunu yitirmiş ve başına ne geleceğinden emin olmadığı bir hayatı yaşarlar. İnsanlık tarihi bunların sayısız örneklikleriyle doludur. Bu mücadelenin başat unsurunu insanın yaratılış gayesi ile ilgili algı ve olguları belirler. Dolayısıyla insanın pergelin sabitesini nereye koyup olaylara hangi pencereden baktığı önemlidir.

“De ki: Yarattığı şeylerin şerrinden, çöktüğü zaman karanlığın şerrinden, düğümlere üfleyenlerin şerrinden, kıskançlık duyduğunda kıskancın şerrinden “ağaran sabahın Rabbine” (Allah’a) sığınırım.”

“De ki: İnsanların göğüslerine (kalplerine) vesveseler fısıldayan, cinlerden ve insanlardan (olan o) sinsi vesvesecinin şerrinden “insanların malikine, insanların ilahına, insanların Rabbine (Allah’a) sığınırım.”

“Muavvizeteyn” sureleri olarak da bilinen Felak ve Nas sureleri yaşanmakta olan tüm hadiseler için çok güzel bir projeksiyon sunmaktadır anlayabilecek, anlamlandırabilecek temiz akıl sahipleri için vesselam.

Üstatların Dilinden

Oldum olası bilenlerin bir araya gelip ihtilaf ettikleri konuları müzakere etsinler istedim; böylece kendi dünyalarında kurdukları saltanatlarının mutlak olmadığını, başka yaklaşımların, doğruların, dolayısıyla kralların da olduğunu görsünler.

Bilgeler bir hey'et olarak bir araya geldiler, her biri kendi meşrebince ve mizacınca selamlaştılar, halleştiler. Ben sadece onların bir araya gelmesini sağlamıştım. Konuyu onların müsaadesini alarak belirleyip sözü onlara bıraktım. Konu "insana dair", söz meydan siz üstatlarımın, buyrun! Bilgelerin çoğu ilk sözü o söylesin manasında yüzlerini Filozofa çevirdiler. O da büyük bir öz güvenle söze başladı. Kelamcı ilk sözün filozofa takdim edilmesine bozuldu ama sesini de çıkarmadı. Filozof dedi ki: Ben usulüm gereği önce "insan" ın var olup olmadığına bakarım. Tecrübelerim ve burhani delillerim bana insanın

"var" olduğunu gösteriyor. Evet insan vardır. İkinci olarak da yine usulüm gereği bunun nasıl ve ne tür bir varlık olduğuna bakarım; maden mi, bitki mi, hayvan mı, soyut mu, kavram mı...?

Yine burhandan hareketle insanın maden, bitki, soyut ve kavramsal bir varlık olmadığı bilgisine ulaşıyorum. Ne olduğuna gelince o, hayvan cinsinden ancak düşünen bir varlıktır. Ben onu "hayvan-ı natık" olarak betimliyorum. Yani konuşan hayvan! Müsaadenizle "natık" kelimesine bir açıklık getirmek istiyorum: o bir konuşmadır ancak kedinin miyavlaması, karganın gaklaması gibi yani kendiliğinden veya bir ihtiyaca binaen ortaya çıkan bir ses değil; düşünmenin sonucunda meydana gelen bilinçli bir eylemdir.

Filozofun sözünün bittiğini sanan matematikçi söz hakkı kendisindeymiş gibi hemen söze girdi. Ben, dedi üstadımın bırak-

tığı yerden devam etmek istiyorum. Kelamcı matematikçinin bu re'sen söz alışına öfkelenmedi ama belli etmedi. Sufi ise rahatsızlığını sanki orada değilmiş de başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi ilgisiz bir tavırla gösterdi.

Matematikçi dedi ki: Varlığın dili matematik şekli ise geometridir. Dolayısıyla varlık benim açımdan matematikten ibarettir. Matematik esası ise sayıdır ve sayı bir (1) ile başlar. Bu sebeple insan bir midir yoksa bir'in açılımı mıdır, ona bakarım. Buradan hareketle insanın bir ve sadece kendisine bölüne bilen bir sayı olduğunu söyleyebilirim. Fizikçi, hocası gördüğü matematikçinin sözünü tamamlamak istercesine araya girdi ve dedi ki: Kelamcının boyun damarları şişmişti. Sufi, neredeyse, haziruna sırtını dönecekti.

Benim tabiatım "hareket"tir. Bir şeyin sabit mi yoksa hareket halinde mi olduğuna bakarım

öncelikle. Üstadımın buyurduğu manada insan bir ve biricik olan bir varlık olmakla birlikte sürekli hareket halinde olması en temel özelliğidir. Hareketli olması doğal olarak zaman ve hız kavramlarını da beraberinde getiriyor. Sözü uzatmadan size bir sır vereyim: İnsandan daha hızlı hareketli olan kâinatta bir başka varlık yoktur. Bugüne kadar ışık hızından daha hızlı bir hız tespit edilemedi; ama ben insanın ışıktan da daha hızlı olduğunu biliyorum.

Kimyacı söze girecekti ki kelimacı dayanamadı ve dedi ki: Siz filozof beyi üstadı azam makamına koyarak ilk sözü ona verdiniz, sonra maşallah bir birinize ikram edip duruyorsunuz. Demek ki kendi aranızda anlaşmışsınız. Ötekileştirmeyi kabul etmiyorum ve sizi kınıyorum.

Kimyacı bu ithamı umursamadan söz kendisininmiş gibi devam etti. Bence insan dedi, düşünen, bir ve biricik ve hareket halinde olmakla beraber onun arkası atomik yapısında saklıdır. Malumunuz ben varlığa atomik düzeyde yaklaşırım; bana göre insan saf olmayan yani bileşik atomlu bir

varlıktır. Bir başka ifadeyle bir çok atomun bir araya gelmesinden oluşan çok yüklü kompleks bir varlıktır.

Söze bir nokta koymak istercesine biyolog bir nev'i kendini ortaya attı. Ben dedi, betimlediğiniz bu insanın başına bir taç koymak istiyorum. İnsan her şeyden önce canlı bir varlıktır; bu özelliğinden dolayı da doğar, büyür ve ölür. Sözü kendilerine bilimciler denilen bu ekip arasında dolanıp durmasına ahlakçı da rahatsız olmuştu. Rahatsızlığının bir göstergesi olarak da söze başlamaya hazırlanan astroloğa eliyle bir dakika işareti yaparak sözü kelimacıya takdim etti. Kelamcı gayet müteşkkir bir edayla söze başladı: Ben dedi, meselenin inanç kısmıyla ilgileniyorum ve bunun da diğer bütün alanlardan daha temel olduğunu söylüyorum. Yani esas olan inançtır. Bu bağlamda derim ki: insan inancı olan varlıktır. Astrolog izin istedi: Müsaade ederseniz bi girip çıkayım, sözü uzatmayacağım. İnsan uzayda uzamı olan bir varlıktır, teşekkürler.

Ahlakçı, sözün kendisine

geldiğine kani olmuştu ki söze girdi. Sufinin umursamazlığı daha belirgin bir hal almıştı. Bence dedi ahlakçı, insan denilince ilk söylenecek söz onun ahlaklı bir varlık olduğudur. Ahlak ise güzelliği, estetiği, ahengi betimler. Bu açıdan insan doğası gereği güzel, estetik ve dengeli bir varlıktır, derim.

Söz sufiye gelmişti ama o sanki orada değildi ve olan bitenle ilgilenmiyordu. Tek yakın arkadaşısı olan ahlakçı dirseği ile hafifçe dürttü, söz sende dedi. Sufi ahlakçıya olan saygısından konuşmaya kendini mecbur hissetti. Bana gelen hads bilgisiyle derim ki; insan kâinattaki diğer tüm varlıklar gibi bir gölgeden ibarettir. O sadece bir yansımadır ve aslını arıyor, aslına kavuşup onunla bir olmak istiyor. Bu sebeple insan buraya değil, öteye ait bir gölge varlıktır.

Sırada siyasetçi, iktisatçı, psikolog, sosyolog, tarihçi ve halktan biri daha vardı. Vakit epey sarktığı için ikinci bir oturumda buluşmayı teklif ettim. Zat-ı alileleri bu önerimi kabul ettiler. Nasip olursa bir dahaki üstatlar oturumunda buluşuruz.

Herşeyi Bilen Adam

“Yolda masumca yürürken birden değişebilir hayatınız, işinize gücünüze bakarken birden belirli bir zümrenin imrendiği veya akşam eğlencelerine meze ettiği bir nesneye dönüşebilirsiniz. Yüzünüze doğru uzatılan bir mikrofon karşınızda sizi kayda alan teknoloji harikası ufacık bir mercek ve hakkında ne düşünüyorsunuz diye yöneltilen farklı sorular. Bilmek zorunda değiliz her şeyi, ama günümüz toplum ve araçları sanki öyleymiş gibi hissettiriyor bize. Bilmemek ayıp değil öğrenmek ayıp gibi suni şatafatlı sözleri yapııştırıyorlar hemen arkasına. Haykırmanızı bekliyorlar yada kavga etmenizi bir başkasıyla; ki ulaşabilsinler daha fazla zümreye. Evinizde otururken aşağı kaydırdığınız o uygulamalardaki diğer paylaşım yapanlarla aynı şeyi istiyorlar. Daha fazla insan tarafından konuşulmak dikkat çekmek ve bundan maddi yada manevi kazanımlar elde etmek.

Televizyonlarda, sosyal medya denen uygulamalarda adına haber denilen bağlamından kopuk bilgi kırıntılarına maruz bırakıyorlar insanı. Dikkat süremiz kısaldı; mümkün olan en kısa sürede maksimum dikkati çekmek için en absürt kelimeleri kullanıyorlar; bizden ayrılma diye yalvarırcasına. “Şok»lar, “son dakika”lar bitmiyor, kırmızı parlayan görseller eksilmiyor hayatımızdan. Dünyanın dört bir bucağından akan veri seli durmuyor, duramıyor artık. Geç ve eksik kalıyormuşuz hissiyatını bir türlü atamıyoruz üstümüzden.

Her şeyi bilmek zorunda değilim! Peki bilmek zorunda olduklarımızı kim atıyor hayatımıza. “Bunu da bil artık be” diye hayıflanmaları ne zamandan beri normalleştirdik. Cevap kesin ol-

Artık tüm vahşilikler en yaşlısından en ufağına kadar parmaklarımızın ucunda. Herkes bir haber kaynağı olmuş; güvenlik kameraları, cep telefonları her an kayıtta her türlü kaza, katliam ve caniliğin.

masa da çok belli zihnimizde.

Çocuklarınızı ekran başından uzaklaştırın kelimelerini hatırlıyorum haber programlarının bir bölümünde. Artık tüm vahşilikler en yaşlısından en ufağına kadar parmaklarımızın ucunda. Herkes bir haber kaynağı olmuş; güvenlik kameraları, cep telefonları her an kayıtta her türlü kaza, katliam ve caniliğin. Bir katilin haberini okuduğumuzda videosunu arar olduk internetten ne kadar ileri gitmiş olabilir diye. Bazıları sizi hiç yormadan yüksek çözünürlükte önünüze düşüyor. Herkese aynı şey merak ettiriliyor, takip ettiriliyor. Bu bir güç, bu bir savaş.

Her şey önemli, en ince ayrıntısına kadar bilmemiz gerekiyormuş gibi davranılıyor ve bu düşünce pompalanıyor. Yanımızdakinden geri kalmamak için çırpınır hale geliyoruz. O kadar hızlı kanıksadık ki, bir adım geri çekilip göremiyoruz büyük resmi. Bu kültürün içinde doğanların bazıları aksini hayal dahi edemez vaziyette.

“Her şeyi bilen adam” arkadaş ortamlarının aranan yıldızı. Haber programlarının çakılı yorumcusu. Toplumların başının belası...

Bilmemek ve bunu tercih etmek zorundayız artık günümüzde. Bize dayatılanlara inat, uzak kalabilmeyi becerebilmek zorundayız. Yoksa bilinmeye değer bir bilgi kalmayacak bu gidişle. Rafine zevklerimiz ve ilgi alanlarımız boynuna sarılmak ve çizgimizden şaşmamak zorundayız bu anlamsız haberler silsilesinde. “

Son noktayı koydu genç, kaydetti ve kapattı son teslim günü yarın olan yazısını. Yazdık bir sürü ama başımıza iş almayız inşallah diye geçirdi içinden. Saat ilerlemişti iyice; düşünmeyeli, düşüncelerini yazıya geçirmeyeli bir hayli zaman olmuştu, paslanmıştı adeta. Kaç saattir açık olan televizyonu fark etti, o kadar anlamsız ve aynı şeyler konuşuluyordu ki duyarsızlaşmıştı zihni. Babasını gördü kim bilir kaç saat önce uyuyakalmıştı karşısında bu anlamsızlığın. Kalktı mutfığa gitti su içmeye, annesi kışlık hazırlığını yaparken dizisinin bilmem kaçını tekrarını izliyordu hala.

Aldı bilgisayarını geçti odasına, saatlerdir aşağı kaydırmaktan parmağının nasıl bitap düşmediğine şaşırdığı abisinin yanından. Yeğeni geldi aklına, telefonu açıp bir şeyler izlemeyi öğrendiği için herkesin akıl küpü bu yeni nesil diye şaşırdığı. Çocuk ne görürse onu öğrenir dese de kimse oralı olmamıştı söylediklerine hiçbir zaman.

Gerdi bedenini ve oturdu masasına taktı kulaklığını, bağlandı bir sohbet odasına ve daldı arkadaşlarıyla oyunlarına.

“Bilmek istedi insan sınırsızca her şeyi, ama kaldıramadı sorumluluğunu; gelmedi peşinden ameli. Keşke önce ne istediğini bilebilseydi.”

Yeni Bir İslami Söylem için Dağarcık:

Radikallik

Nihayet uluslararası düzenin, siyasetin dengelerinin hangi dengeler üzerine kurulduğunu bilmek gerektiğini ve siyasetin gerekleri karşısında ilkesel olanın terk edilebileceğini kabul edebilen; gün görmüş, kültürlü ve devletli İslami söylem için radikalizm, radikallik bir nevi hoyratlık gibidir.

İslami söylem için dağarcık yazılarımızda; Müslüman düşünce için mücadeleye tutunma, dünyanın durumuna vaziyet etme anlamında işaretleri gösterecek kavramları değerlendiriyoruz. Bu fasılda meselemiz radikallik. Köklere dönmeyi savunmak biçiminde kaba bir şekilde ifade edebileceğimiz bu kavram, anlamında örülü bir nükte de barındırıyor. Radikallik 1980 sonrası İslamcılığın Kur'an merkezli biçimlendiği 80'li-90'lı yıllardaki tutumunu ifade etmek için kullanılırken bu tutumun İslamcılığın o dönemki köklerinde kalakaldığını görüyoruz. Nitekim "eski radikaller" ifadesinin 15 yıldır dillere pelesenk olması da bundan dolayı olsa gerektir. Eski radikaller ifadesi gün görmüşlüğü verdiği derin teenni ve vakar ile İslamcılığın 1980- 2000 yılları arasındaki görünümünü; ham, yüzeysel, heyecanlı olmakla nitelendiren bir anlamlandırmayı çağrıştırmaktadır. Böylece "eski radikaller" bugünün siyasi, ekonomik, kültürel kazanımları ile yükselen; sistem ve devletin ne kadar köklü olduğunu, onlarla barışmak (barış içinde olmak gerektiğini) gerektiğini de bu imlemektedir. Nihayet uluslararası düzenin, siyasetin dengelerinin hangi dengeler üzerine kurulduğunu bilmek gerektiğini ve siyasetin gerekleri karşısında ilkesel olanın terk edilebileceğini kabul edebilen; gün görmüş, kültürlü ve devletli İslami söylem için radikalizm, radikallik bir nevi hoyratlık

gibidir. Radikalliğin bugün İslami söylem içindeki indirgenmiş ve kötücül hale getirilmiş kullanımı karşısında meseleleri kökten ve ilkesel olarak eleştirmek gerekliliğine işaret etmeye çalışacağız. Zira İslami söylemin bugünün dünyası karşısında cılız, hedefi belirsiz, romans haline gelmiş; bulanık görünümünün arkasında "köklerindeki" kökten eleştiri ve köklere dönme refleksini terk etmiş olmasının yattığı kanaatindeyiz. Herhalde İslamcı marş ve ezgilerin 90lardan bugüne değişen içeriği analiz edildiğinde kast ettiğimiz husus net bir şekilde görülecektir.

Genel çerçevemiz itibarıyla radikalliğin bugün yeniden İslami söylemin dağarcığında güçlü bir anlam kazanması ve indirgendiği anlamdan kurtarılması amacına matuftur. Dolayısıyla kavramla yeniden bir buluşma gerçekleştirmeye çalışacağız. Bunun için öncelikle radikalizme tarihsel zemindeki durumu itibarıyla bir göz atalım. Hikayesi 19. yüzyıla dayandırılan radikalizm, bu yüzyıldaki devrimsel hareketlerin temelini oluşturmaktadır. 20. yüzyıla gelindiğinde özellikle batıda II. Dünya Savaşı kurulan siyasi-ekonomik düzeni yıkmayı hedefleyen, şiddet yoluyla mücadeleyi savunan sol örgütlerde karşımıza çıkmaktadır. 21. yüzyıla geldiğimizde ise bu yüzyılın hemen başından itibaren radikallik İslam'la özdeşleştirilmişti. Batı toplumlarının temellerini oluşturan hareket ve düşünce yine batı dillerinde olabilecek en

kötü anlamına kavuşarak kökten dinciliğin tarif edilmesi için kullanılmaya başlandı. Radikal sıfatıyla tanımlanan İslami hareketlerin eylemlerinden de feyz alarak İslam'ı referans alıp küresel düzeni eleştirmek terörle örtüştürüldü. İslami söylemin temsilcileri, 2000lerin ilk yıllarında terör kavramının batı yanlısı bir şekilde tanımlandığı gibi eleştirel bir dil kullansalar da sonunda radikal terör hakkındaki hikayeyi kabulendiler.

Radikalizm; mevcut düzenin her şeyiyle köküne özüne irca edilmesi; kökte var olan saflığa ve iyiliğe dönülmesi anlamını taşımaktadır. O sebeple rayiç olanın kötücüllüğünü, sahip çıkılan kimi değerlerin yozlaştırıcı ve uydurma olduğunu iddia eden bir harekettir. Hareket tarzı ise gönül kırmaktan imtina etmeyerek her türlü benimsenmiş, kutsallaştırılmış değeri kökten eleştirmek, yıkmaktan çekinmemektir. Yukarıda kabaca özetlediğimiz tarihsel serencamı içinde radikalizm dünyada belirli siyasi-ekonomik vasatın olduğu zamanlarda sorun çıkaranlarla ilişkilendirilmiş görünmektedir. Belirli dönemlerde sosyalist, devrimci grupları nitelendirmek için kullanılsa da son kertede düzenin düşmanı kimse ona yakıştırılan olumsuz anlamda bir kavrama dönüşmüştür.

Radikal hareketlerin veya kavramın kullanım tarihine baktığımızda özellikle belirli bir siyasi-ekonomik vasatın olduğu

İnsanların kaybedecekleri şeyler arttıkça, var olan düzenin nimetleri ile temasları yoğunlaştıkça radikal yaklaşımdan uzaklaşmaya; sistemi değil yıkmak, eleştirmeyi bile delilik olarak görmeye daha meyyal hale gelirler.

zamanlardan karşımıza çıktığını görüyoruz. Sanayi devriminin ilk zamanlarında oluşan hiçbir hakkın tanınmadığı işçi sınıfını ezen ağır kapitalizm karşısındaki itiraz radikaldi. II. Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan Keynes-yen ekonominin siyasi-ekonomik koşullarına itiraz eden 68 kuşağı ve sol devrimci silahlı örgütleri radikaldi. 1980 sonrasında oluşan neoliberal küreselleşmenin vasatı karşısında ortaya çıkan yeni örgütleri de benzer bir sonuç olarak görmek mümkündür.

Kapitalist düzen, her seferinde radikal hareketler karşısında sistemi yenilemeyi başardı ve her seferinde daha da yozlaşmış bir toplumun ortaya çıkması için gerekli koşulları hazırladı. Her fasılada dünya nüfusu artan bir oranla küresel kapitalist düzene bağımlı hale geldi. Bugün dünya nüfusunun çok az bir kısmı küresel tedarik zincirleri çalışmadığı takdirde hayatını idame ettirebilecek, temel ihtiyaçlarını giderebilecek durumdadır. Buna mukabil dünya nüfusunun çoğunluğu hayatını idame ettirebilmek için bu sisteme bağımlı yaşamaktadır.

Diğer taraftan özellikle 2000lerden sonra gelişen ekonomik vasatta dünyanın taşrasındaki ülkeler küresel ekonomik düzene tüketici olarak katıldılar ve hem devletler hem de insanlar uzun süreli bir borç ağının içine girdiler. Gelen paralar tüketimin her şeyin merkezine oturduğu, üretim kabiliyetinin kaybolduğu bir zemin üretti. Sonuçta alıştığı tüketim düzeyinden vazgeçmeyen, hiçbir şey üretmediği için kendisine sunulan düzene bağımlı kitleler özellikle belirli bir ekonomik seviyeye sahip ülkelerde nüfusun çoğunluğunu oluşturmaktadır.

İnsanların kaybedecekleri şeyler arttıkça, var olan düzenin nimetleri ile temasları yoğunlaştıkça radikal yaklaşımdan uzaklaşmaya; sistemi değil yıkmak, eleştirmeyi bile delilik olarak görmeye daha meyyal hale gelirler. Sistem bir taraftan yıkılmaz, aşılmaz görünürken diğer taraftan faydaları ve kazandırdıkları göz önünde tutularak kutsanır. İnsanlar odaklarına hayatlarındaki maddi değişim ve konforu alarak “insan olmak”, “değer bulmak” hissiyle dolup taşarlar. Nihayetinde sistemin günahları, tabiata ve nimetlerini kendilerinden sakındığı insanlara ödettiği bedel görünmez hale gelir. Bu bedeli ödeyenler ise toplumların açık desteğinden mahrum kalırlar. Dahası desteği beklenenlerin sürdürdüğü tüketim onların üstündeki bedeli sürekli hale getirir. Fakat bu düzenin her zaman böyle gideceğini söylemek mümkün değildir. Kapitalist düzenin giderek ağırlaşan adaletsiz ve dengesiz düzeni vaatleriyle kandırdığı toplumlardan onlara sağladığı zenginliği adım adım azaltmaya devam etmektedir. Yaşadığımız krizlerin hatıra getirilmesi bu son hususu somutlaştıracaktır.

Durum sadece ekonomik koşullarda değil siyasi koşullarda da kendini gösterir. Dünyanın hemen tamamında hiçbir siyasi kurum var olan sorunları bırakın çözmeyi sağlıklı bir şekilde ele almaya bile niyetli değildir. Hemen her kurumun başında kendi kariyerini önceleyen ve meselelere getiri gözüyle bakan siyasi aktörler durmaktadır. Bu da kapitalizmin iktisadi bataklığını bir siyasi bataklıkla birleştirmektedir. Sonuçta borç batağında, tüketim bağımlısı, proleterleşmiş geniş kitleler sorunlarının, krizlerinin birer fırsat

gibi algılandığı dünya siyaseti karşısında daha da değersizleşmiş durumdadırlar. Bugün sistemin ara mevkilerinde onun nimetlerinden yararlanarak palazlanan ve kitlelere karşı hiçbir siyasi sorumluluğu olmayanların azgınlığının derecesinden bu değersizleşmeyi anlayabiliriz. Bu değersizleşmenin bir cinnet yarattığını da görebiliyoruz. Toplamların felaketlerine seyirci kalındığı, her felaketin bir fırsat anlamında algılandığı tablo derinleştikçe sahipsizlik ve korunamama duygusu zihinlerinde pekişen insanlar bu cinnetin örneklerini oluşturuyorlar. Bu örnekleri haberlerde; bir nesneye ya da insanlara sebepsiz saldıranlarda veya kamusal ortamdaki tartışmalarda aklı başında değilmiş gibi tepkiler verenlerde görmek mümkündür. Onlar insan iradesinin olan biten karşısında bütünüyle kırılmaya gittiğinin işaretleridir.

Sistemin, içerden eleştirilmesinin, kendi imkanları ve mevcut aktörleri ile ıslahının; Gazze örneğinin olabilecek en şiddetli biçimde gösterdiği üzere, muhal olduğunu anlatmaya gerek yoktur. Buna mukabil insanlar dertleri ile dertlerini birer sörf tahtasına çeviren ama bu dertleri çözmek vaadiyle de kitlelerin imkanlarını eline alan kişiler karşısında kalmış vaziyettedirler. Bu da onlar için seçenekleri ikiye indirmektedir. Ya yitik kitlelere dönüşmek ya da sistemi “radikal” bir şekilde eleştirmek ve dönüştürme yollarını aramak.

İslami söylem de doğrudan bu iki seçenekle karşı karşıyadır. Müslümanlar yitik kitle olmaktan korunmak istiyorlarsa eski radikaller söyleminde gömüp sakladıkları kökten eleştiriye yeniden kavramak için çaba sarf etmek mecburiyetindedirler. Elbette bugün bunun farkında olanlar bahsi geçen duruma işaret etmektedirler. Ancak burada radikalliğe dönüşün bir tavır olması ve eski retorığı olduğu gibi yeniden çağırmaya evrilmemesine dikkat edilmelidir

Büyük Düşünüyorum!

Daha büyük düşünüyorum; Allah'a kul olmak için Allah düşmanlarına savaş açan bir liderin, cephede secdeye varan başının, yeryüzüne verdiği ağırlığın, fesat yuvalarını sarsacak büyük depremlere sebep olduğu ve yeni dengeler kurmak için fesatçıların birleştiği can pazarı.

Büyük düşünüyorum; koyunlar filden büyük, tavuklar deve kuşundan ve oklar mızraktan büyük. Cıgerci dükkânı önünde bekleyen kediler kaplan kadar; kasabın, kedinin kafasına fırlattığı oma, dağdan kopan kaya misali devrilir gelir.

Büyük düşünüyorum; emekleyen bebeler deve gibi heybetli, ona süt veren ana yedi başlı ejderha. Altı başında tasma yedincisinde naylon inci gerdanlık var, Çin malı.

Büyük düşünüyorum; büyük kopuşlar, büyük ayrılıklar, büyük savaşlar, büyük belalar.

Büyük karaltısı taksim edilmiş ümmet ve büyütülen emperyalist canavarlar.

Evet, büyük düşünüyorum; canavarların kan damlayan iğrenç dişlerinin büyüklüğünü göremeyecek kadar yakınında yaşayıp, dişlerin dibindeki kırıntılara iştahlanacak kadar acıkmış büyük nefisler ve hiçbir zaman doymayacak büyük mideler, büyük aç gözler. Daha büyük düşünüyorum; Allah'a kul olmak için Allah düşmanlarına savaş açan bir liderin, cephede secdeye varan başının, yeryüzüne verdiği ağırlığın, fesat yuvalarını sarsacak büyük depremlere sebep olduğu ve yeni dengeler kurmak için fesatçıların birleştiği can pazarı.

Büyük düşünüyorum; depremlerin taşları da gediklere oturtacağını bilen mücahitlerin musibetlere sabrı ve "öl de, ölelim Ya Emîr!" mukabelesi.

Büyük düşünüyorum; ateşe

namzet dev kütükler, kocaman âmâ gözler, kocaman sağır kulaklar, kocaman kazanlarda murdar meyyitlerin kelle, beyin ve dil çorbası.

Büyük düşünüyorum.

Pazarı dolaşan kelle tüccarına "beni de al beni de al" diye çığırşan gözü dönmüş kelleler; Kelle pazarı, kelle tezgahı; tavada, kazanda, fırında, mecliste; en nihayet kenefte. "Değdi mi bu kadar küçüldüğünüze, değdimi cüssenizden büyük günahlara girdiğinize, değdi mi cehennem nârında şiştiğinize, patlayıp kavrulduğunuza?"

Büyük düşünüyorum Kör olasıca gözlerden çağıldayıp gelen bulanık sellerin geçmişi geleceği sürükleyip doldurduğu Gayyâ kuyusu.

Kelli felli zalimlerin, heybetli hainlerin sürüngen birer sümüklü böcek olup bir çimdik tuzla kıvrandırılacağı büyük meydan.

Aşağıya bakmaya alışkın olanların aşağılık olduğunu anladığı an.

"Ben ben ben"! Diyenlerin, aynasında küçüklüğü idrak noktası. Kocaman ellerin kocaman dizleri dövdüğü, büyük pişmanlıklar.

Sonra mı? Büyük düşünmeye gerek kalmayacak gün gelip çattınca, pire gibi küçülmüş küresel ağaların diz çöküp kaldığı ve herkesin "ALLAHU EKBER" demeye mecbur kalacağı o dehşetli gün!

Geçici olanı kutsamalarına sebep olan kendi icat ettikleri merceklerin kırıldığı, hayatın kırılma noktası!

Müddetli olanı ebedi olana tercih etmelerine sebep olan peşin menfaatlerin hepsini birden yutan vakti gelmiş vadeli vaad!

Büyük düşünemeyenlerin büyük ve peşin azabı!

Allah'ın vaadi Hak'tır ve her gelecek, yakındır!

YAREN MEKTUPLARI

Aklın Akı Ermez Oldu

Selamların en güzeliyle selam olsun sana sevgili yarenim; Es-Selam(Haşr:23)olan, esenlik veren, her türlü kötü durumdan selamete erdiren, gözetip koruyan ve daha nice ihsan ve ikramlarıyla kullarını merzuk kılan Rabbimizin selamıyla selam olsun nadide yüreğine.

Yine bir el dürtüverdi sanki ve bölüverdi anafolar içinde çalkalanan uykumu tam orta yerinden. Gözlerimi açtığımda gecenin kara gözleriydi gözlerime değen. O gözlerin bana hissettirdiği yüreğime çok ağır gelmişti ve paylaşmak istedim bir can ile. Sağ yanımda nefes alan can uyku salıncağındaydı ve çok huzurlu görünüyordu, kıyamadım onu oradan indirmeye. Sonra sen geldin aklıma; Her kapısını çaldığımda gece, gündüz demeden nezaketle buyur eden, zaman zaman malumun ilanı da olsa söylediklerim bir an bile dinlemekten bıkip usanmayan sen ve işte kapındayım yine.

Biliyor musun sevgili yârenim; Gece rikkatli parmaklarıyla dokunarak yüreğime, adeta koşturdu bir düşünce ikliminde ve insanı, insanın insanlıkla kavgasını fısıldadı lisan-ı haliyle.

Bundan dolayıdır ki bu dost namemi, gecenin kara gözlerine baktığım an uyanan tefekkür ve idrakimin sesi olarak kabul et olur mu? Onunla birlikte iç ve dış dünyama doğru çıktığım gece yolculuğumun bergüzarı say. Hayatımın tüm zamanlarında merak, duyarlılık, düşünce, acı ve sevinçlerle harmanlanmış idrak yönelişlerimin mutluluk ve sancılarını toplayıp biriktirdiğim iç odalarımın kapılarını sana arıyorum say.

Kara gözlü gece apaydınlık bakışlarıyla dedi ki bana; "Biliyor musun dostum; Bir zamanlar da yine insan vardı, hayatın merkezindeydi yine bu gün olduğu gibi. Her zamanın kendi şartları, imkânları kazanım ve birikimleri birbirinden

Avuçta kor ateşi tutmak kadar zor değildi sanki inanan insan olmak o zamanlarda. Sonra gittikçe çoğaldı sayıları, imkânları gelişti, refahları arttı ve insanlık daha fazla bilgi ve imkâna erişerek ve bunu da yalnızca kendi marifetleri sayarak müstağnileşmeye başladı.

farklı olsa da, onlar da kendi hal ve şartları ölçüsünde hayat denen sınavın tam ortasındaydılar. Ama sevgili dostum sanki akı daha az karıştı insanın o zamanlar, daha az idi ayartıcı unsurlar ve daha az gibiydi saf ve fitri insanlığı iğfal edecek vesvese kanalları.

İnsan sanki bu kadar içten ve efsunlanmışçasına takip etmiyordu önünde açılan her adımı o zamanlar; Evinde, odasında, sofrasında, çarşıda, pazarda tenhalarda ve sosyal ortamlarda daha ilkeli, inançlı ve istikrarlı bir yaşam sürdürüyordu ve daha mutlu, vicdanlı, paylaşımcı, adaletli ve kanaatkârdılar sanki.

Avuçta kor ateşi tutmak kadar zor değildi sanki inanan insan olmak o zamanlarda. Sonra gittikçe çoğaldı sayıları, imkânları gelişti, refahları arttı ve insanlık daha fazla bilgi ve imkâna erişerek ve bunu da yalnızca kendi marifetleri sayarak müstağnileşmeye başladı. Aynı oranda hırsları, arzuları, ihtirasları, şehvetleri de kabına sığmaz oldu ve birbirinin kurdu olup çıktılar, böylece dünya, içine girenin çıkamadığı bir cinnet labirentine dönüştü maalesef.

Nasıl da göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor zaman değil mi sevgili dostum?

Nasıl da değişiveriyor dengeler yine insanın eli, iradesi ve marifetiyle?

Nasıl da menfaatine, iyiliğine yapıyormuş gibi (İsra:11) kendi kuyusunu kazıyor, kendi boğazını sıkıyor insan kendi elleriyle?

Nasıl da vaz geçiyor bir zamanlar olmazsa olmazları olan ve uğrunda can vermek şeref kabul edilen inanç, ahlak, namus vs. gibi hayata anlam, değer ve huzur katan kabullerden?

Kapılarak sınırsız arzulara nasıl da umarsızca unutuluyor hayatın bir nefese bağlı oluşu?

Nasıl da yok sayılıyor, inkâr ediliyor farkındalıklı ya da bilinçsiz bir şekilde o nefesi lütfeden yüce kudretin an be an yaratıp, donatarak lütfettiği daha nice hayat iksiri ihsanlar! (Nahl:83)

Her aynaya baktığında hayranlıkla seyrederken yüzünü ve vücudunu, tüm benliğini tasvir ederek yaratan (Araf:11) rabbini unutarak nasıl da gururlanıyor insan kendi yaratmışçasına?

Ama bir unutmayanın; (Meryem:64) İnsanın her halinden, yaşadıklarından ve yaşayacaklarından haberdar olan, (Lokman:34) fitratına nakşedilmiş iman, ihsan, merhamet, adalet, hakkaniyet, hikmet ve daha nice güzel duyguların ayakta durması için de imkânları bir "ol" emriyle ibda ve inşa eden(Bakara:117) bunun için yollarını açan, kolaylaştıran(Talak:2) bir kudretin var olduğunu nasıl da unutturuyor habıs ve sinsı bir fısıltı (Taha:120) ona?!

İnsanı çılgın ateşe çağırın bu fısıltının sahibinin ezeli ve ebedi düşman olan iblis(Fatır:6) olduğu biliniyor olsa bile, nasıl da göz ardı edebiliyor onun kötülüğü emredici nefsi ile (Yusuf:53) iş birliği yaptığı. Kadim bir kötülük odağı olan

iblis ile el ele veren nefsin an be an sinsi bir şekilde bütün bir ebediyet inanç ve umudunu ateşin koynuna sürüklediğini insan.

İnsan nasıl da umarsızlaşıyor değil mi sevgili dostum, nasıl da alışıyor elinden kayıp giden ömrün ve güzel insani hasletlerin ve daha nice ihsanların yokluğuna, eline tutuşturulan fücurların (Şems:8) ambalajındaki albeniye heveslenerek.

Nasıl da izler bırakıyor ardından; Sözleriyle, yapıp ettikleriyle,(İsra:13) yapması gerektiği halde yapmaktan kaçındıklarıyla (Bakara:171) kırıp dökerek, örseleyerek, yağmalayarak (Hac:25) yüreklerde, akıllarda ve hatta tüm kâinatta ve insanlık âleminde değil mi?

“İnsan birkaç damla, kan/ deniz birkaç **damla su/ bir hayata çattık ki hayata kurmuş pusu**” diyor ya üstad mecazi bir ifadeyle. Aslında hayatın kurduğu bir pusu filan yok insana, esas pusuyu bizzat insan kendisine, kendi özüne, kendi nesline, kendi, milletine, dahası tüm insanlığa kendi elleriyle kuruyor.(Yunus:44) Çoğunlukla da bu pusuların avcısının iblis, avının da bizzat kendisi olduğunu fark ettiği zaman iş işten geçmiş oluyor. (Sebe:22)

Tabi ki durup dururken olmuyor bütün bunlar sevgili dostum, durup dururken kokuşmuyor insan fitratındaki duruluk, durup dururken bozulmuyor ilahi kudret eliyle kurulan denge ve düzen. Akıl tutulması bir kinin, düşmanlığın sonucudur her biri maalesef.

Kendi istek ve tutkularını, hevâ ve hevesini, aklını ilah edinerek(Furkan:43) yaptığı kıyas ve değerlendirme ile ilahi rahmetten kovulmanın (Araf:12-13) acısını sebep olarak gördüğü insan soyundan çıkarmaya ahd etmiş birisi var.(Araf:16) Nasıl da sağdan yaklaşıyor (Araf:17) değil mi sevgili dostum? Nasıl sıcak ve ef-sunkâr fısıltılar bırakıyor insanın yüreğine. Nasıl da aynısını yapıyor Âdem atamıza ve eşine yaptığının. Hani onlara İlahi hudutları, yasakları ve sınırları **“Ölümsüz birer melek olmayasınız diye”** dir.(Araf:20-) diyerek, **“Ben sizin iyiliğinizi isteyenlerdenim”**(Araf:21) diye yemin ederek

akla hayale gelmez cinlikler yaparak nasıl da ayarlarıyla oynamış, ayartmış, bir çeşit cinnet hali yaratmıştı iblis değil mi?

İşte sevgili dostum, şimdi de aynı şeytanlıkla aynı cinnet halini yaşatmak için zihinlerini tarumar ederek askeri kıldığı hizbüşşeytan’larla birlikte yapıyor bunu. İblis ve vesvasların yaklaştıkları insana, özellikle de genç nesillere **“Size öğretilen inançlar, dayatılan helal ve haram hudutları, çizilen ahlak sınırları özgür olmayasınız, birey olmayasınız, kendiniz olmayasınız, diyerdir”** diye **“İnsana hayat verecek olan İlahi emir, yasak ve tavsiyeler”**e (Enfal:24)tavır aldırarak yapıyor. Ruhuna ve özüne karşı savaşa çağırarak yapıyor maalesef.

Ne acıdır ki; Müslüman olduğunu söyleyen aileler ve çocukları da kapılıyor bu fısıltıların efsununa. Onlar da aslında vahyin kontrolüne verilmesi gereken aklın ve mantığın(Sad:29) iblisin, **“akıl ve mantık tek başına her şeyi çözmeye yeter”** öğretilisine kanmak suretiyle, vahyi aklın arkasında konumlandırarak bu sinsi sürekle avının bir parçası olduklarından habersiz, garip bir şekilde adeta tavır almışlardır ilahi vahyin hikmetlerine. Bu yöneliş ile, hayati ve olayları dini referanslarla yorumlamaktan huzursuz olmaya, üzerinde din ve inanca dair her ne varsa onları birer ayak bağı saymaya, farkında dahi olamadan pür şehvet ve pür heves olmanın kavgasını vermeye başlar olmuşlardır özgürlük, ilmilik ve benlik adına.

Öyle sinsi ve usta bir avcıdır ki iblis sevgili dostum; Bir av alanı olarak kabul ettiği ve hayatın/imtihanın hüküm sürdüğü tüm zaman ve alanlarda insanlığı ve hatta cinni taifeyi de hedefine alarak başlattığı çetin bir sürekle avındadır(Araf:16). Bunu da bizatihi tuzak kurarak avlamış ve ayartmış olduğu(Araf:17) vesveseci ins ve cin hannasları da (Nas:1-6) yedeğine alarak yapmaktadır. Sinsi bir cinnet ortamına alarak mankurtlaştırmış olduğu bu insanları da avcı olarak sürmektedir insanlığın içine (Enam:121). O halde dostum nefsin ve nesline, ilahi mesajın ve Nümüne-i imtisal olan elçinin (Ahzab:21)yolunun

(Sahih Sünnetin) aydınlığında sahip çık ve iblisin, askerleri ile nefsinin fısıltı ve dürtülerinden Allah’a sığın.((Fussilet:36)

Kâinatı ve içindekileri uyanış ve yeniden dirilişe, tevhide davet eden ezan sesleri felaha ve salaha çağırarak (Ankebut:45) gece ile olan sohbetimi aralamış, bütün muhabbetlere ruh veren ve kaynak olan Rabbil âlemin ile vuslatı, namazı ve Allah(cc)’ın muhabbet ve merhametine yaklaşılabilmek için secdeyi(Alak:19) işaret etmişti. Bir gece yürüyüşü daha şafağımın ve idrakimin aydınlanmasına vesile olmuştu elhamdülillah.

Kara gözlü gecenin aydınlık lisaniyla kurduğu muhabbet sofrasından kalktığımda hiç unutmamamız gereken şeyin nefsimizi, onun dinmek bilmeyen heves ve arzularını ifrat ve tefritten uzak itidal çizgisinde tutabilmenin huzur kaynağı olacağını anlamıştım.(Bakara:143)

Çünkü İnsanlığa **bir hidayet elçisi olarak gönderilen binlerce elçiden biri ve sonuncusu olan Hz. Muhammed (as) (Enbiya:107)** efendimizin dahi göz açıp kapayıncaya kadar da olsa şerrinden emin olamadığı (Hadis-i Şerif) için rabbine sığındığı nefis, istisnaları olsa bile bir takım müta-laalara ümmet içinde dahi kılavuz edinilir oldu. Aslında cinni taife-den birisi olan (Kehf:50) iblis nefsimize üflediği fısıltılarıyla bir çeşit cinnetin eşğine getiriverdi bizleri.

“Denizdeki canavarı görüp te şaşma, içinde deniz olmuş canavarı gör de şaş” diyen Seyyid Bürhân ed-din’ Nebiyi Muhterem’in Sünnet-i Seniyye’sinden almış olduğu mesaj, ilham ve ahlak ile ne hikmetli bir şekilde parmak basmış değil mi nefis tehlikesine?

Aslında insan ruhu ifrat ve tefrit gel gitleri arasında hep bir denge arayışı içerisindeydi sevgili yârenim; Bir yönü ile melekûta bakar, onları temaşa ve taklit Etmeye kalkışarak Âlâyı illiyyin (Mutaffi-fin:18) yolcusu olmak ister yönelişleri ile.

Diğer yanı ile de bir nisyan ve isyan girdabına heveslenerek esfeli saflıyn’ın (Tin:5) yalancı ışıltılarına kapılan bir varlıktır boğulacağını, kirleneceğini, kaybolacağını hiç

düşünmeden.

Bütün bunların nedeni Al-lâh-u âlem; İnsanın Allah'a vermiş olduğu Ahd-i Misak'ı(A'raf:172) Unutkanlığı (İsra:67-69) gereği atlayarak vahyin yörüngesinden ve öğretisinden uzaklaşmayı yeğlemesidir. Böylece Zalim ve cahillerden(Ahzab:72) olur.

O zaman da hayrı istediği ve işlediği gibi şerre de talip olan bir şaşkın.(İsra:11) Menfaatine çok düşkün(Rum:36) ve Şımarık (Kasas:76) bir hoyrat oluşuyla birlikte fitratında var olan adalet, hakkaniyet, merhamet (Nahl:90) vb. erdemlerden de uzaklaşır sevgili yarenim.

Kronik bir cinnet haline dönüşen bu ruh hali ile insanlara rağmen, çiçek bahçesine girmiş fil gibi genç, ihtiyar, kadın, çocuk, haklı, haksız demeden hırpalalar, ezer, katleder insanlığı.

Öyle bir ruh gurbetindeyiz ki sevgili yarenim; İnsan, diliyle Müslüman olduğunu ifade etse de Vahyin öğretisine gönül ve kulak vermediği zaman Acelecî (Enbiya:37) Hırslı ve cimri(Fecr:17-20) yönelişleriyle şirazesinden ve dengesinden kayarak Allah'a karşı nankörlüğe(Adiyat:6-7) kalkıyor

maalesef.

Böylesi şaşkınlık ve taşkınlıklarla zulüm ve haksızlıklar karşısında korunmasız hale düşerek açık bir av haline dönüşür insan(Taha:124). Bu durumda kimi zaman takvasıyla avlıyor iblis sağdan ve önden yaklaşarak,(Araf:16-17) insanı. Kimi zaman ilmi ve takvasıyla, kimi zaman akıl ve mantığına olan güveniyle, kimi zaman da güç, güzellik ve seçkinlik kuruntularıyla.

İnsan iman iddiasını ilâhi vahyin kontrolünden çıkarıp yalnızca aklın ve mantığın başıboş heveslerine teslim etmeye başlayınca ilâhi himayeden mahrum kalıyor. Sinsi iblisin sağdan yaklaşma girişimi ve ivgalarıyla ürettiği zanların ve varsayımların peşine düşen Müslüman insan dahi sadece ilmi, fikri, felsefi ve kelami tartışmalarla mutmain olmaya(Müminun:1-2-3) Resul-i Kibriya efendimizin "Gözümün nuru, dinin direği vs. "buyurduğu namaz da dâhil olmak üzere amellerin sorumluluğunu askıya almayı,(Taha:14) yeğliyor maalesef.

Böylesi ikircikli ve ilkesiz bir imanın doğurduğu ruh hali ile özgürlük panayırının ışıltılı orta-

mında alışveriş yapmaya başlayan insanın nasibine albenisi yüksek ve cazibeli paketlerin içinden kimi zaman ateistlik çıkıyor, kimi zaman deistlik, kimi zaman materyalistlik vs.

Allah'a verdiği sözü, iman ile pekiştirdikten sonra bozan insan, Allah'ın korunmasını emrettiği bağları (iman, akrabalık, beşerî ve ahlâkî bütün ilişkileri) koparan söylemleri ve yaşantısıyla yeryüzünde, hatta ailesi, çocukları, sevdikleri ve sevenleri arasında dahi bozgunculuk yapmaya başlıyor.(Bakara:27) Islah edicileriz iddiası ve zannıyla (Bakara:11-12)

Bu durum hayata ve insana hikmet gözüyle bakabilenler tarafından görülebilecek patolojik ve ruhi anlamda çeşitli ölçeklerde evrensel bir cinnet olarak yansıyor hayat aynasına.

Sevgili yârenim, sözün özü; İnanan insanlar olarak bu akıl tutulmasından kurtulmanın yegane yolu ins ve cin hannas'ların imanı ve hayatı alt üst eden vesveselerinden samimi bir şekilde insanlığın Rabbi, meliki ve ilahı olan Allah(cc)a sığınmaktır (Nas:1-7) vesselam..

“Aydınlanma”dan “Yapay Zeka”ya “Küresel Cinnet” Çağı

İnsanoğlu son 200 yıldan uzun bir süredir, Tanrı’yı öldüren batı uygarlığının acımasız hegemonyası altında yaşamaya mahkum edildi. Kendisi dışında hiçbir medeniyetin yaşamasına imkan tanımayan fakat kendisi de medeniyet seviyesine ulaşamayan bir ilkelikte olan “Batı Uygarlığı”.

Dünya tarihinin belli başlı dönüm noktaları, tarihçiler tarafından hep dile getirildi, yazıldı. En son dönüm noktalarından birisi hiç şüphesiz 18. Yüzyılın ortalarına doğru ortaya çıkan ve “Aydınlanma Düşüncesi” diye de ifade edilen tarihi süreçti.

Aydınlanma düşüncesini ortaya atanlar birçok yönden dünya tarihini yeniden yazdıklarını, dünya tarihinde benzersiz bir dönüşüm gerçekleştirdiklerini iddia ettiler. Bunun temellerini de “Tanrı’yı öldürerek” yaptılar. Aydınlanma Felsefecileri arasında yer alan Nietzsche bunu çarpıcı bir biçimde ortaya koydu. Bu ve bunun gibi filozoflar, Tanrı’nın varoluş ihtimalini ortadan kaldırdığı fikrini ifade etmek için bu ifadeleri kullanmışlardır. Nietzsche’nin bu sözlerinin bir kısmı ise daha dehşet verici:

“Tanrı öldü. Tanrıdan geriye bir ölü kaldı. Ve onu biz öldürdük. Kendimizi nasıl avutacağız, biz katillerin katilleri? Neydi bıçaklarımızın altında ölümüne kan döken, dünyanın sahip olmuş olduğu bu en kutsal ve en kudretli şey: bu kanı kim silecek üzerimizden? Kendimizi temizlememiz için hangi su var? Hangi kefarete bayramlarını, hangi kutsal oyunları icat etmemiz gerekecek? Fazla büyük değil mi bize, bu amelin yüceliği? Sırf ona layık görünmek için bizim de tanrı olmamız gerekmez mi?...”

Son cümleye dikkat edelim. Aydınlanma düşüncesinin son

200 yıldır ortaya koymaya çalıştığı şey bu son cümlede gizli, Tanrı’yı öldürebilmek gibi büyük bir işi başardığımız için bizler yani insanoğlu da tanrı olmalıdır.

Bu ve benzeri filozoflar bu tür düşüncelerini benzer şekilde son 200 yıldır dile getirdiler. Daha da ileri gidenler oldu. Geri adım atıp, Tanrılaşma fikrinin nasıl bir tehlike getireceğini görüp bu yanlış yoldan dönülmesi için fikirler ortaya atanlar oldu. Fakat bütün bu hengame içinde insanoğlu bu “Tanrı olma” fikrine alıştı, bu fikri sevdi, bu fikre kendini kaptırdı ve son yıllarda yaşadığımız ve son 200 yılda yüzlerce örneği mevcut olan “Küresel Cinnet” günlerine hep birlikte şahit oluyoruz.

Batının “Aydınlanmacıları” ilahi olanı ortadan kaldırdıklarını, manevi olanla bağlarını kopardıklarını büyük bir övünçle ifade ettiler. Tanrı ölünce insanoğlunun zulümlerine engel olacak bir düşünce kalmadı. Son 100 yılda yaşanan büyük trajedilerin arkasında asıl bu insanlık dışı düşüncenin yansımaları vardır. Tanrı ortadan kalkınca, Tanrı fikri ile hayat bulan, öldükten sonra yaşama, ahiret düşüncesi de doğal olarak ortadan kalktı. Güçlünün hakim olduğu, güçlünün sözünün geçtiği bir dünyaya uyandı insanlık. Tabii Aydınlanmanın öncesinde özellikle Afrika insanının köleleştirilmesi hikayesi de aslında özel olarak üzerinde durulması gereken bir trajedir. Fakat mevcut konumu-

zun biraz dışında olduğu içi bu büyük soykırıma girmek istemiyorum.

İnsanoğlu son 200 yıldan uzun bir süredir, Tanrı’yı öldüren batı uygarlığının acımasız hegemonyası altında yaşamaya mahkum edildi. Kendisi dışında hiçbir medeniyetin yaşamasına imkan tanımayan fakat kendisi de medeniyet seviyesine ulaşamayan bir ilkelikte olan “Batı Uygarlığı”.

Evet yeryüzü insanlığı binlerce yıldır yüzlerce medeniyetler kurdu. Bu medeniyetlere ev sahipliği yapan insan nesli, son 200 yılda yaşadığı kadar insanlık dışı bir cinnet halini asla yaşamadı. Savaşların bile bir hukuku olduğunu unutan insanlık daha doğrusu batının “Aydınlanmacıları” topyekün insanlığı bir cinnet hali içerisine soktular.

Bu cinnet hali ile ilgili yüzlerce misal vermek mümkündür. Birinci ve İkinci dünya savaşları başlı başına bu cinnet halinin yansımaları olarak tarihe geçti.

Birinci Dünya Savaşı sonrası kurulan “Cinnet Düzeni”, İkinci Dünya Savaşı’nın habercisi gibiydi. Savaş tamamları daha savaş biter bitmez çalmaya başlamıştı bile. Küresel Şeytanı şebeke olan Siyonist Yahudilerin bütün dünyayı ateşe verecek derecede gözlerinin kararmış olduğu daha o yıllarda ortaya çıktı.

İkinci Dünya Savaşı’na giden yıllarda Siyonistlerin kurduğu yasa dışı terör örgütleri eliyle

yüz binlerce Filistinli Müslüman şehit edildi veya yaşadıkları yurtlarından sürgün edildi. Kendi topraklarında mülteci kamplarında yaşamaya mahkum edildiler. Birinci Dünya savaşından sonraki bütün dünya kurgusu, bu şeytani Siyonist şebekeye bir devlet kururma projesi olarak dizayn edildi dersek yanlış olmaz. İkinci dünya savaşında kendisi de bir Yahudi olan Hitler eliyle yaptırılan güya “Yahudi katliamı” bahane edilerek tüm dünya 100 yıl sürecek olan bir boyunduruk altına alındı. Oysa ki, Yahudiler için 4 milyon civarı olarak açıklanan kayıpları mukayese ettiğimizde, sadece Sovyetler Birliğindeki katledilen Türklerin sayısı bu sayıyı birkaç misline katlayacak kadar fazlaydı. Ancak Türklerin veya Müslümanların arkasında küresel şeytani bir Siyonist şebeke olmadığı için bu büyük kayıpları gündeme bile gelmedi. Sovyetler Birliği içerisinde 100 milyona

yaklaşan kayıpların büyük çoğunluğunun zorla savaşa götürülen Türk ve Müslüman azınlıklardan oluştuğu hiçbir zaman gündeme getirilmedi. Hala daha bu bilgileri ciddiye alıp araştırma yapan tek bir tarihçi olduğunu da sanmıyorum. Çünkü bu tür bir akademik çalışmaya asla izin vermezler. Böyle bir çalışmayı akademik çalışma olarak bile kabul etmezler. Akademik çalışmaların nasıl ve ne tür kriterlerle yapıldığını ve nasıl bir kısır döngünün bu mekanizmalara hakim olduğunu çok iyi biliyoruz.

Son 200 yılın bu cinnet hali olaylarını burada tek tek anlatmaya kalkmak boşuna yer israfıdır. Bu korkunç ve insanlık dışı olaylarla ilgili yazılan onlarca kitap ve çeşitli yazılar var. Bu yazıları takip ederek insanlığın bu cinnet çağı ile ilgili daha detaylı bilgi sahibi olunabilir.

Şimdi ise; 21. Yüzyılın ilk çey-

reğinin son yıllarını yaşıyoruz. Ve “Aydınlanma” dönemi benzeri bir söylem ortada dolaşmaya başladı. Büyük bir devrim gerçekleşmiş güya. “Yapay zeka” keşfedilmiş. Artık dünya eski dünya olmaya-cakmış. Evet tanıdık geliyor bu söylemler değil mi. Aydınlanma Felsefesini ortaya atan filozoflar da benzer fikirleri diye getirmemişler miydi? Ve dünya ardından küresel bir cinnet çağına girmemiş miydi? Bu can yakıcı soruları düşündüğümde yine insanlık için bir şer daha düşünüyorlar diyorum. Son 20 yılda dünyayı saran sosyal medya ve internet teknolojilerinin nelere sebep olduğunu daha tam olarak bilemiyoruz. İnsanlığın zihninde ve bedeninde nasıl kalıcı hasarların meydana geleceğinin belirtileri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Bunu şuradan da biliyoruz. Bugün ki internet dünyasının Yüzde 90’lık kısmının yer altı dünyası diye ifade edilen

Aaron Busnel soykırıma artık ortak olmayacağım diyen ve kendisini ateşe veren hakikat peşinde olan bir ABD askeriydi. Bundan yıllar önce yine Katil İsrail askerlerinin buldozerleri altında ezilen Rachel Kori'de "Zulüm bizdense ben bizden değilim" diye hakikatı haykırmıştı. İşte bu vicdan ve merhamet sahibi insanlar bu dünya imtihanını kazandılar.

"Deep Web" veya "Dark Web" diye ifade edilen ve görünen internet aleminin dışında büyük oranda yasa dışı faaliyetlerin yürütüldüğü bir alan olduğunu kaçımız biliyoruz acaba. Evet ben de öğrenince şok olmuştum. Yepyeni dünya dedikleri bu yasa dışı alanlar tüm dünyadaki internetin yaklaşık Yüzde 95'lik kısmını oluşturuyor. Ne düşündürücü bir rakam değil mi. Nasıl bir cinnet hali olduğunu düşünebiliyor muyuz. Kısacası yapay zeka, yapay zeka diyerek ballandıra ballandıra anlatılan şeylerin insan beynini ne hale getireceği ile ilgili yeterince çalışma yapıldığını düşünebilir miyiz?

Bu ve benzeri cinnet hallerinin yüzlercesi dünya üzerinde halen yaşanmaya devam ediyor. Bu konuları da bu gözle değerlendiren araştıracak, araştırmacılara ihtiyacımız olduğunu belirttikten sonra, son bir yılın küresel cinnet hali olan "Gazze ve Filistin Soykırımı"na gelmek istiyorum.

Dünya tarihinde son 200 yılda belki de ilk defa bu "Küresel Cinnet" hali deşifre edilmiş durumda. Kim ne derse desin dünya tarihi sonsuza kadar değişti. 7 Ekim'den önce ve 7 Ekim'den sonra olarak, Aksa Tufanından önce ve Aksa Tufanından sonra diye sonsuza kadar değişti. Dünya tarihini adeta esir alan bu Siyonist temele dayanan "Aydınlanma Düşüncesi" tarihin çöplüğündeki yerini aldı. Ne demek bu. Şu demek, dünyanın dört bir köşesinde, Müslümanlar uyurken, Müslümanlığın "M" sinden haberi olmayan milyonlar bu "Küresel Cinnet" halini gördüler.

Cenab-ı Hakkın Peygamber

Efendimize Nasr suresinde verdiği müjde gibi ilahi rahmete bölük bölük koşuyorlar. Bizlerde bunları görüyoruz. Ve Nasr suresi bu manzara karşısında ne yapmamız gerektiğini üç küçük ayetle bizlere hatırlatıyor: "Allah'ın yardımı ile birlikte fethi geldiği zaman. İnsanların akın akın Allah'ın dinine girdiğini gördüğünde. Allah'ı hamd ile tesbih edip bağışlanmayı dile! Muhakkak ki Allah, çok bağışlayandır." buyuruyor.

Şu anda sadece Müslümanlar değil tüm dünya insanlığı "Küresel Cinnet" çağından geçildiğinin farkına varmış durumda.

Açıkcası Müslümanların bu imtihandan başarılı çıkıp çıkamayacaklarını bilemiyorum. Çünkü çok da başarılı olacaklar gibi durmuyor. "Ümmet" bilinci olmadığı veya böyle bir dertleri olmadığı için herkes kendi gemisini kurtarma hesabı yapıyor. Bir liderlik mekanizması da yok zaten. Darma dağınık, sadece ulusal sınırlar içerisine hapsedilmiş ve "Küresel Cinnet"te sıranın kendilerine gelmesini uysal uysal bekleyen yüz milyonluk yığınlar.

Oysa daha şimdiden bu imtihanı kazanan Müslüman olmasalar da milyonlarca dünya insanı ortaya çıktı. Renkleri, ırkları, dilleri, dinleri birbirinden farklı olsa da, "Küresel Cinnet"e verdikleri tepki ortak.

Aaron Busnel soykırıma artık ortak olmayacağım diyen ve kendisini ateşe veren hakikat peşinde olan bir ABD askeriydi. Bundan yıllar önce yine Katil İsrail askerlerinin buldozerleri altında ezilen Rachel Kori'de "Zulüm bizdense ben bizden değilim" diye hakikatı haykırmıştı. İşte bu vicdan ve merhamet sahibi insanlar bu dünya imtihanını kazandılar. Adları Müslüman değildi. "Benim Filistin diye bir derdim yok" diyen Müslümanlardan daha onurlu ve insani bir duruş sergilediler. "Küresel Cinnet" çağını gördüler ve bu cinnet çağına isyan ettiler. Dünya üzerinde tek özgür coğrafyanın "Gazze" olduğunu haykırdılar.

Son olarak Müslümanların bundan sonraki başlıca görevleri, öyle yapay zeka, mapay zeka diyerek bu sanal yani "Yapay Çağa" kendilerini kaptırıp gitmemeleridir. Düşmanın silahı ile silahlanalım derken, düşmanın silahlı askeri haline gelmek şu an için en büyük tehlikedir. "Küresel Cinnet" çağının bir askeri olmamak için topyekün direniş ve topyekün bu çağın aldatmacalarına karşı durmak gerektiğini unutmamamız gerekiyor.

Selam olsun; "Küresel Cinnet Çağı"na isyan bayrağı çeken, peygamberlerin mirasçısı şerefli ve onurlu dünya insanlığına. Vesselam.

Kerbela Sosyolojisi

Kerbela hadisesi ve Hz. Hüseyin'in (ra) şehit edilmesi İslam toplumunun ilk ve tek olayı değildir. Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Alinin şehit/katl edilmeleri; Kerbela zincirinin ilk halkalarıdır.

İlahiyat, teoloji ile eş anlamlı olup "Tanrıbilim" anlamına gelmektedir. Temelde tanrı ve din olgularının sistematik bir şekilde incelenmesine dayalı bir disiplindir. İlahiyatçı ise dinleri, inançları ve ahlak yapılarını disiplin içerisinde sistematik olarak irdeleyen kimsedir. Bu metodoloji veya disiplinden uzak kimselerin ilahiyatçı unvanını almaları en hafif deyimle üzüntü vericidir. Alanı tanrıbilim olan bir kimsenin her şeyden önce ahlaki bir disipline ve asla ideolojik olmayan objektif bakışa sahip olması gerekir. Düşünme yetkinliği olmayan toplumlarda şarlatanların hak etmedikleri unvanları aldıkları görülmektedir.

Tarih sonradan gelenler tarafından değerlendirilen/değerlendirilecek olan insanlık sofrasıdır. Bu sofraya kimler hangi milletler oturdu kalktı. Hangi şeyleri tattı. Hangi şeyleri biriktirdi ve hangi şeyleri tüketti. Tüm bunların ahlak ve adalet sahibi ilahiyatçı/bilginler tarafından objektif olarak toplumlara sunulması beklenir.

Ancak zaman şahitlik eder ki tüm izmler kendi çıkarlarına ve diğerlerinin aleyhine hem bilim, hem sanat, hem şiir, hem inanç, hem felsefe, hem de tarih üretmişlerdir. Hakikat her dönemde çıplak avuçta tutulan kor ateş gibi olmuştur. Ama bunu avuçlayanlarda eksik olmamıştır.

İslam toplumunun acı verici dönemleri veya olayları olmuştur. Onlardan biride Kerbela olayıdır. Olaylar hakkında ilim ve irfan sahiplerinden daha çok şarlatanlar konuşuyor ve ses çıkarıyor. İşte Kerbela üzerine bir makale "Miladi 680 yılının 10 Ekim günü Kerbela'da büyük bir katliam gerçekleşti. Katliam, İslam toplumunu derinden sarstı. Zira İslam peygamberi Hz. Muhammed'in torunu Hz. Hüseyin ve yanındaki 72 yakını, Emevi Arap İslam Devleti'nin halifesi Yezit'in ordusu tarafından Kerbela'da hunharca katledildiğinde İslam'ın doğuşunun henüz 70. yılı idi. Bir din düşünün ki, doğuşunun üzerinden henüz 70 yıl gibi kısa bir süre geçmişken o dinin peygamberinin çok sevdiği torunu, yine o peygambere iman ettiğini söyleyenler tarafından acımasızca katledilsin. İşte İslam, böyle bir facianın dinidir. İslam, Kerbela çölüne Hz. Hüseyin'le birlikte gömülen mazlum ve mahzun bir dindir. Gerçek şu ki Kerbela'da katledilen Hz. Hüseyin'in bedeni değildi. Onda simgeleşen İslam'ın ta kendisiydi. İslam, o gün orada aslında 73 kez katledildi."

Bu satırların bilgin/âlim/münevver bir ilahiyatçının ya da alanı tanrıbilim olan birinin kaleminde çıkması mümkün olabilir mi? Bu makalenin bilimsel bir değeri olabilir mi?

Avrupa'da 30 yıl savaşları katliamları, Rusya komünist ihtilal sonucu milyonların katli, Çin'de Mao'nun toplu katliamları, Yahudilerin mezhebi katliamları olduğu gibi onlar gibi asla olmayan ama acı veren olaylarda İslam dünyasında olmuştur. Tarihi sosyolojisinden, coğrafyasından, kültüründen, inançlarından ve etnik yapısından dikkate alınmadan; yapılacak tüm değerlendirmeler hatalı ve yanlış olmaktan kurtulamayacaktır. Bir olayı cımbızla çekip onun üzerine tarih yazmak ve tespitte bulunmak hiçte ahlaki değildir.

Kerbela hadisesi ve Hz. Hüseyin'in (ra) şehit edilmesi İslam toplumunun ilk ve tek olayı değildir. Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Alinin şehit/katl edilmeleri; Kerbela zincirinin ilk halkalarıdır. "İşte İslam, böyle bir facianın dinidir." Facia oryantalist bir betimleme. İslam facia dini değil isminde görüldüğü gibi SLM kökünden türemiş selam/barış dinidir. Kötülük üretmez. Kötülüğü yasaklar. İyiliği emreder.

"Gerçek şu ki Kerbela'da katledilen Hz. Hüseyin'in bedeni değildi. Onda simgeleşen İslam'ın ta kendisiydi. İslam, o gün orada aslında 73 kez katledildi." İslam dinin sahibi Allah'tır. Hz. Hüseyin değil. Hz. Hüseyin'in ölümü ile din ölsün. İslam, Hristiyanlıkta ve batını tarikat ve mezheplerde olduğu gibi hululü kabul etmez. Hristiyanlıkta İsa Peygamber Tanrının/Allah'ın bedenleşmiş hali ve bazı sapkın Şii mezheplerinde de imam ve önderleri Allah'ın bedenleşmiş hali kabul edilir.

"İslam, Kerbela çölüne Hz. Hüseyin'le birlikte gömülen

mazlum ve mahzun bir dindir.” Bir dinin mensupları öldürüle bilinir ama o din hele İslam’sa asla ölmez. Çünkü “onu biz indirdik biz koruyacağız” diyen bir sahibi rabbi var. İslam dininin ana kaynağı Kur’an ve Sünnet ümmetin elinde. Nasıl olurda Kербela çölüne gömüle bilinir.

Hız. Hasan (ra). Hız. Hüseyin’in ağabeyi. Hasan ve Hüseyin 3. Halife Hız. Osman (ra) ve babaları Hız. Ali dönemleri ve sonrası felsefe ve sosyolojisi içerisinde bulunmuşlardır. Döneme tanıklık etmişlerdir. Hasan vefat edinceye kadar Muaviye ile barışık yaşadı. Ümmet kendisine verdiği hilafet görevini (görev süresi 28 Ocak 661 - 29 Temmuz 661) anlaşma yoluyla Muaviye’ye bıraktı. Anlaşma şartları şöyleydi: “1. İntikam için Iraklılardan hiç kimse tutuklanmayacaktır. 2. Milliyetine bakılmaksızın herkes emniyet içinde olacaktır. 3. İşlenmiş suçların tamamı affedilecektir. 4. Ahvaz’ın haracı yıllık olarak kendisine ödenecektir. 5. Kardeşi Hüseyin’e 2 milyon dirhem verilecektir. 6. Haşimoğullarına da Abdüşemsoğulları’na (Ümeyye) gösterilen yakınlık gösterilecek ve aynı ihsanlarda bulunulacaktır.” Hız. Hüseyin bu anlaşma dolayısıyla Muaviye’nin tahsis ettiği yıllık 2 milyon dirhe-

mi vefatına kadar aldı.

Hız. Hüseyin’e ağabeyinin (Hız.Hasan) vefatı üzerine imam sıfatıyla biat edildiğine veya onun Muâviye aleyhine faaliyette bulunduğu yahut kendi imameti için harekete geçtiğine dair ilk Sünnî ve Şîî kaynaklarında herhangi bir rivayete rastlanmaz; aksine bu husustaki birtakım kıpırdanışlara fırsat vermediği söylenir.

Hız. Hüseyin Kербela yolculuğunu itirazlara rağmen gerçekleştirdi. Abdullah b. Abbas, Abdullah b. Zübeyr, Abdullah b. Ömer ve Ömer b. Abdurrahman b. Hâris gibi şahıslar da kesinlikle Kûfe’ye gitmemesini istediler, İbn Abbas ise hiç değilse yalnız gitmesini önerdi. Fakat Hız. Hüseyin, 8 Zilhicce 60 (9 Eylül 680) tarihinde umresini tamamladıktan sonra ailesi ve bazı taraftarlarıyla birlikte Kûfe’ye hareket etti. Ancak daha sonra Küfelilerin biatlarından caydığını öğrenince geri dönmek istedi; fakat Müslim’in oğulları ve kardeşlerinin ısrarı üzerine yola devam etmeye mecbur oldu. Bu arada taraftarlarına isteyenlerin ayrılabilceğini söyledi, onlar da ayrıldılar; yanında sadece aile fertleriyle birlikte yaklaşık yetmiş kişi kaldı. Böylece sayısı azalan kabile Ninevâ bölgesindeki Kербelâ’ya vardı (2 Muharrem 61 / 2 Ekim

680). Muhalifleriyle karşılaştı. Hüseyin savaşmak istemedi. Ve onlara “İzin verin dönüp gideyim” dedi. Ama bırakmadılar...

Kербela olayı “kan” davası olmaktan çıkarılmalıdır. Yezitlerin olmadığı bir dünyada yezit oluşturmamanın İslam ümmetine bir faydası yoktur. Şia’nın varlık felsefesi haline dönüştürülen Kербela hadisesi, tarihteki yerini almıştır. Yeniden savaş alanlarına ve araçlarına dönüşmesine izin verilmemelidir. Diğer olaylarda olduğu gibi ibret alınır ve ders çıkarılır. Ama hala kanı akan bir yara olmamalıdır. 21. Yy.da İslam coğrafyasında Yezit adında bir çocuk yok. Yezit taraftarları yok. Ama Hasan ve Hüseyinler çok. İsmi dahi bulunmayan birinin tarihteki varlığı üzerinden; yezitler oluşturma gayretinin boşa çıkarılması önemlidir.

Bu noktada Kербela etkinlikleri siyasidir. Ve bir maksada yöneliktir. Güç devşirme ve fitne içeriklidir. Hız. Hüseyin ve Kербela hadisesi özel kutlama günlerinden çıkarılmalıdır. Hız. Hüseyin Müslümanların canıdır. Sevgilisidir. Müslümanlar yalnızca Hız. Hüseyini değil tüm mazlumlara sahip çıkmalı ve anlamalıdır.

Hız. Peygambere (sav) ve ehli-beytine salatu selam olsun.

SIZLANIR - I

İBRAHİM ŞAHİN

I
sinsi bir fısıltı yayılır yeryüzüne
iblisin nefesiyle,
efsunlu duygular sarar beyinleri
insan akılsız'lanır.
gün gelir; çözülür dili her şeyin,
açılır sır ambarları bir bir,
vurur taştan taş başını
akıl, sızlanır...

cilvekâr dilberleri andırır ihtiras
meftûn eder işvesine duyguları,
sükût eder vicdan zulüm nâralarına,
insan onursuz'lanır.
içten içe bir inilti kaplar her yanı,
tutsak düşer ikbal hırsına adalet,
bîçâre kalır orta yerde
onur, sızlanır...

şehvet bir kızıl alevdir ar damarlarında
heves kıskaçlarında pörsür irade,
tozpembe duman bürür gözleri
nazar ışıksız'lanır,
ufuklar gaflete tutsak,
karanlıklar taht kurmuştur kalplere
şua'lar yorgun düşer
ışık, sızlanır...

kutlu iz'e sırt döner de insanlık
kaybeder izzeti kaypak yollarda.
heva serasker, heves dizginsiz bir at
arzu sınırsız'lanır.
yırtılır hicabın perdesi sinsice,
yüzler renk tutmaz olur,
çiğnenir fütursuzca
sınır, sızlanır...

hoyrat kasırgalar kopar nefis vâdilerinde,
kırılır zarif kanatları kelebeklerin,
tebessümler donar dudaklarda
insanlık bahtsız'lanır.
üfler de insan kendi ışığını,
karaya boyanır kader,
ruhlar yâren olur zillate
baht, sızlanır...

sevgiye hasret dokur mahzun gönüller,
yitik bir divânedir huzur hayatta,
umut ufukta kaybetmiştir yolunu,
ebed ufkuna bîgâne durur
yürek sızısız'lanır.
nisyânın kucağında metruk,
teselli kâr etmez olur,
dinmek bilmez teessürü
sızı, sızlanır...

hırçın bir kasırga kopar insanlık bahçesinde,
kırar muhabbet filizlerini hoyratça,
yerine bencillik aşlar bahçıvanlar
hayat aşksız'lanır.
bir menfaat pazarıdır kurulan;
değerler haraç mezat, çıkar'dır geçer akçe,
kalır boynu bükük, hüzünlü
aşk, sızlanır...

yamyamca bir iştahla kendine düşmüştür insan,
kan kokar ağızlar,
şirazesı bozulmuştur sözün artık,
diller kelamsız'lanır.
çekiştirildikçe çekiştirilir her şey,
yırtılır güvenin ibrişim perdesi,
her söz arkasından vurur diğerini,
kelam, sızlanır...

zorlu ve bitimsiz bir ufuk yürüyüşüdür hayat,
ömür kum saati gibi fütursuz,
umarsız bir yolcudur kıyametin kıyısında insan,
zaman şafaksız'lanır.
kıyasıya kavgadadır nur ve zulümat,
umut koynunda sımsıcak bir özlem
kutlu doğuma hasret
şafak, sızlanır...

gaflet labirentlerine düşer de insanın yolu,
iz sürer yol bilmez kılavuzlar ardınca,
her adım bir ruh zindanına taşır sonunu;
hayat yusufsuz'lanır.
üşür de hüsrân ateşiyle sınanan yüreği,
sımsıkı bürünür ümit ve korku yorganını
ve sığırır yürek sızısı gözyaşlarına
yusuf, sızlanır...